

WILBUR SMITH

KIOKAN

ŘEKA BOHŮ IV
VNITŘNÍ OKO

edice
KLOKAN

WILBUR SMITH

ŘEKA BOHŮ
Vnitřní oko

 edice

Copyright © Wilbur Smith, 2007
First published in 2007 by Macmillan
an imprint of Pan Macmillan Ltd
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road, London N1 9RP
Translation © Dalibor Míček, 2007
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE QUEST
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Dalibor Behún
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2007
shop@alpress.cz

ISBN 978-80-7543-760-0

Tuto knihu věnuji své ženě
MOKHINISO

*Jsi krásná, milující, věrná a upřímná;
jsi pro mě jediná na světě*

Z vysokých hor sestoupily dvě osamělé postavy oděné v odřených kožešinách. Na hlavách měly kožené přílbice s klapkami přes uši uvázanými pod bradou. Tváře ošlehané nepřízní počasí se ztrácely pod houštinou nepěstěných vousů. Veškeré své skrovné vybavení nesli na zádech. Absolvovali předlouhou namáhavou cestu, než se sem dostali. Ačkoliv Meren kráčel vpředu, ani v nejmenším netušil, kde jsou a proč cestovali tak daleko. To věděl pouze stařec, který ho následoval, a ten zatím nepokládal za nutné svého mladšího druha do těchto podrobností zsvětít.

Po odchodu z Egypta překonali moře a jezera i mohutné vodní toky; překročili rozsáhlé planiny a husté lesy. Narazili na podivná a nebezpečná zvířata a ještě podivnější a nebezpečnější domorodce. Pak se před nimi vynořily hory, úžasné bludiště zasněžených štítů a hlubokých roklí, kde řídký vzduch značně ztěžoval dýchání. Koně krutou zimu nepřežili a Meren přišel o špičku jednoho prstu – následkem omrzlin mu začala zahnívat. Naštěstí to nebyl prst na ruce, která napínala šíp zaklesnutý do tětiny silného luku nebo se oháněla mečem.

Meren se zastavil na okraji posledního z vysokých útesů a stařec se postavil vedle něho. Kožešina, jež kryla jeho vyžáblé tělo, pocházela ze sněžného tygra, kterého Meren zabil jediným šípem ve chvíli, kdy se na něj hladová šelma vrhla. Bok po boku shlíželi na neznámé území porostlé hustou zelenou džunglí protkanou řekami.

„Pět let,“ povzdechl si Meren. „Jsme na cestě už dlouhých pět let. Došli jsme na její konec, mágu?“

„Ach, můj drahý Merene, skutečně je to tak dlouho?“ zeptal se Taita a v očích pod obočím, na němž se třpytila jinovatka, mu pobaveně zajiskřilo.

Meren místo odpovědi sundal ze zad pouzdro s mečem a ukázal na zářezy vyryté do kůže. „Zaznamenával jsem každý den. Můžeš si je spočítat,“ ujistil svého společníka. Následoval Taitu jako stín a chránil ho více než polovinu svého bouřlivého života, ale dosud se nenaučil rozpoznat, kdy si z něj stařec utahuje a kdy mluví vážně. „Ale dosud jsi neodpověděl na mou otázku, ctěný mágu. Dosáhli jsme konce naší cesty?“

„Ne, dosud ne,“ zavrtěl stařec hlavou. „Ale uklidni se, máme již za sebou dobrý začátek,“ dodal a jako první zamířil na úzkou římsu, která směřovala napříč skalní stěnou do údolí.

Meren za ním chvíli hleděl a rysy jeho pohledného obličeje se zvlínily do smutného rezignovaného úsměvu. „Copak se ten starý ďábel nikdy nezastaví?“ zeptal se vysokých hor. Pak pověsil pouzdro s mečem zpátky na záda a vyrazil po pěšině.

U paty útesu obešli skalní ostroh z bělostného křemene, když vtom je zarazil hlas přicházející jakoby z nebe. „Vítejte, poutníci! Už dlouho čekám na váš příchod.“

Překvapeně se zastavili a zvedli zraky ke skalisku. Seděl na něm drobný hošík, chlapec sotva jedenáctiletý. Necháпали, jak ho mohli prve přehlédnout, protože se vůbec neskrýval a seděl na ostrohu v záři ostrého slunce, jehož paprsky se bodavě odrážely od bílého skalního výstupku a obklopovaly malou postavičku zlatavou svatozáří.

„Poslali mě sem, abych vás dovedl k chrámu Saraswati, bohyně moudrosti a obrození,“ řeklo dítě medovým hláskem.

„Ty mluvíš egyptsky!“ vyhrkl Meren užasle.

Klučina zareagoval na nejapnou poznámku úsměvem. Měl snědý obličej nezbedné opičky, ale jeho úsměv byl tak okouzlující, že si Merena ihned podmanil.

„Jmenuji se Ganga a jsem posel. Pojdte! Čeká nás ještě dlouhá cesta.“ Vstal a záplava zlatých vlasů se mu svezla přes holé rameno. Navzdory chladu měl na sobě jen bederní roušku. Hladké holé tělo tmavě kaštanové barvy znetvořoval velký velbloudí hrb na zádech, groteskní a šokující. Všiml si

jejich údivu a znovu se usmál. „Zvyknete si na něj jako já,“ ujistil je. Seskočil z ostrohu a vzal Taitu za ruku. „Tudy.“

Následující dva dny je Ganga vedl hustým bambusovým lesem. Stezka se vlnila a stáčela jako had a bez chlapcovy pomoci by stokrát zabloudili. Jak sestupovali, vzduch se postupně ohříval, až konečně mohli shodit kožešiny a kráčet s nepokrytými hlavami. Taita měl rovné řídké vlasy stříbrné barvy, Meren se mohl chlubit hustou tmavou hřívou. Druhý den nechali bambus za sebou a pěšina je vedla neprostupnou džunglí. Kopule větvoví nad jejich hlavami zastiňovala slunce. Horký vzduch ztěžkl pachem vlhké prsti a hniječícího dřeva. V korunách stromů poletovali pestrobarevní opěřenci, v nejvyšších větvích se proháněly ukřičené opice a mezi kvetoucími liánami se proplétali nádherní motýli.

Pak džungle náhle skončila a před poutníky se otevřela na tři míle široká planina, která se táhla až k protější zelené stěně hustého porostu. Uprostřed mýtiny se tyčila mohutná stavba. Cimbuří, věže a terasy byly vybudovány ze žlutavých kamenných bloků, celý komplex obklopovala vysoká hradba ze stejného materiálu. Ozdobné vlysy a sochy na průčelí znázorňovaly hýření a prostopášnosti nahých mužů a smyslných kyprých žen.

„Pohled na zábavu těch postav by dokázal vyplašit koně,“ prohlásil Meren tónem mravokárce, ale v očích mu zasvítilo.

„Mám dojem, že ty bys sochaři posloužil jako výborný model,“ poznamenal Taita. Ve žlutém kameni byly vytesány všechny možné způsoby spojení lidských těl. „Jistě v těch obrazech nespátřuješ nic, co bys neznal.“

„Naopak. Vidím, že se mám ještě hodně co učit,“ přiznal Meren. „Polovina těch poloh by mě nenapadla ani v nejdivočejších snech.“

„Chrám znalostí a obrození,“ informoval je Ganga. „Akt plození je zde považován za posvátný a krásný současně.“

„Meren už dlouho zastává stejný názor,“ poznamenal Taita suše.

Pod jejich nohama se objevila dlážděná stezka, která je dovedla až k bráně ve vnější zdi obklopující chrám. Masivní vrata z teakového dřeva zvala dál.

„Tak jděte!“ naléhal Ganga. „*Apsary* vás už očekávají.“

„Jaké *apsary*?“ podivil se Meren.

„Chrámové panny,“ vysvětlil hoch.

Prošli bránou, a dokonce i Taita zamrkal překvapením, protože se ocitli v nádherné zahradě. Z udržovaných trávníků vyrůstaly kvetoucí keře a ovocné stromy, mnohé již obtěžkané zrajícími šťavnatými plody. Ani Taita jako milovník rostlin a znalec všemožných bylin některé cizokrajné druhy nepoznával. Květinové záhony zářily jásavými barvami. Nedaleko brány seděly v trávě tři dívky. Jakmile spatřily poutníky, vyskočily a běžely jim v ústrety. Rozesmáté a roztačené vzrušeně objímaly a líbaly Taitu i Merena. První *apsara* byla štíhlá krásná zlatovláska. Díky neposkvrněné smetanové pokožce vypadala jako dítě. „Buďte pozdraveni a vítejte! Já jsem Astrata.“

Druhá *apsara* měla tmavé vlasy a šikmé oči. Kůži měla průsvitnou jako včelí vosk a lesklou jako slonovina vyřezaná mistrem řemeslníkem. V plném rozkvětu ženství působila úchvatným dojmem. „Já jsem Wu Lu,“ představila se a obdivně hladila Merena po svalnaté paži. „A ty jsi krásný muž.“

„Já jsem Tansid,“ dodala třetí *apsara*, vysoká žena sošné postavy. Nad tyrkysově zelenýma očima plály kaštanové vlasy, pod nimi zářil úsměv dokonale rovných bělostných zubů. Když líbala Taitu, její dech voněl jako zahradní květy. „Vítejte,“ řekla mu. „Čekali jsme na vás. Kashyap a Samana nám řekli, že přicházíte, a poslali nás, abychom vám šli na proti. Přinášíte nám radost.“

Meren, který jednou rukou objímal Wu Lu, se ohlédl k bráně. „Kde je Ganga?“ zeptal se.

„Zmizel,“ odpověděl Taita. „Ganga není člověk, ale lesní skřítek, který se po splnění úkolu vrátil do jiného světa.“ Meren se s tímto vysvětlením smířil. Po dlouhém pobytu ve

společnosti kouzelníka jej nepřekvapily ani ty nejbizarnější a nejnepochopitelnější úkazy.

Apsary je zavedly do chrámu. Jas žhavého slunce vystřídaly za zdmi chladný stín. Vzduch byl prosycen vůní kadidla, které hořelo v nádobkách před zlatými sochami bohyně Saraswati, k níž se modlili kněží a kněžky ve splývavých šafránově žlutých róbách. Další *apsary* se pohybovaly ve stínech jako motýli. Některé přistupovaly k cizincům, hladily Merenu po pažích a hrudi nebo se laškovně probíraly Taitovým stříbrným vousem.

Po chvíli Wu Lu, Tansid a Astrata vzaly oba muže za ruce a odvedly je dlouhou chodbou do obytné části chrámového komplexu. V refektáři jim naservírovaly misky s dušenou zeleninou a šálky sladkého červeného vína. Dlouhé měsíce se museli spokojit s omezenými dávkami potravin a i Taita jedl s velkou chutí. Když se nasýtily, Tansid odvedla Taitu do komnaty, která mu byla vyhrazena. Pomohla mu svléci oděv, přiměla jej postavit se do měděné lázně s teplou vodou a zinkou mu omývala svrastělé tělo. Jednala s ním jako matka s dítětem, tak přirozeně a něžně, že Taita nepocítil nejmenší stud, ani když mu přejížděla po ošklivé jizvě, jež mu zůstala po úplné kastraci. Když ho osušila, odvedla ho ke spací rohoži, posadila se vedle něj a tiše mu zpívala, dokud neupadl do hlubokého spánku bez rušivých snů.

Wu Lu a Astrata zatím odvedly Merenu do jiné komnaty. Stejně jako Tansid Taitu jej vykoupaly a pak ho uložily ke spánku. Meren se je pokusil u sebe zadržet, ale padal vyčerpáním a svou snahu nemyslel zcela vážně, takže se mu dívky snadno vysmekly a se smíchem odběhly. Vteřinu nato i on tvrdě usnul.

Probudilo ho až denní světlo pronikající do místnosti. Osvěžený a jako znovuzrozený vyskočil z rohože a zjistil, že jeho potrhané a špinavé šatstvo zmizelo a nahradila je čistá volná tunika. Sotva se oblékl, zaslechl zvonivý smích ženských hrdel a hlasy blížící se chodbou k jeho dveřím. Obě dívky k němu vtrhly jako velká voda; přinesly mu porce-

lánové mísy s jídlem a džbány ovocné šťavy. Při společné snídani s ním *apsary* mluvily egyptsky, ale mezi sebou používaly směsici jazyků, z nichž každý jim plynul z úst zcela přirozeně. Astrata pocházela podle řeči z Ionie, což vysvětlovalo její nádherné zlaté vlasy, zatímco v mluvě Wu Lu zněly zvonivé tóny její rodné Kataje.

Po jídle odvedly Merena do slunečního svitu na nádvoří, kde nad hlubokou tůní crčela fontána. Obě svlékly lehká roucha a nahé skočily do vody. Astrata si brzy všimla, že Meren zaostal na břehu. Vylezla z bazénu – po lesklém těle jí z vlasů stékaly vlhké potůčky –, se smíchem z něj strhla tuniku a táhla ho do vody. Wu Lu jí přispěchala na pomoc, a jakmile ho dostaly do bazénu, začaly dovádět a stříkat po něm. Meren rychle zapomněl na stydlivost a choval se stejně přirozeně jako obě dívky. Astrata mu umyla vlasy a žasla nad jizvami, které po nespočetných bojích zbrázdily svalnaté tělo.

Meren naopak žasl nad dokonalými těly, jimiž se o něj *apsary* otíraly. Jejich ruce pod hladinou ani na okamžik nezažály. Když ho společnými silami vzrušily, zavýskly radostí a odvedly ho k malému pavilonu pod stromy. Na kamenné podlaze ležely vysoké koberce a polštáře; ještě mokrého z bazénu jej na ně uložily.

„Nyní se pomodlíme k bohyni,“ oznámila Wu Lu.

„Jak to uděláme?“ zajímal se Meren.

„Neboj se. Ukážeme ti to,“ ujistila ho Astrata. Celou délkou hedvábného těla se mu přimknula k zádům a líbala ho ze zadu na uši a krk, zatímco její teplé břicho se mu tisklo k zadnici. Současně natáhla paži a začala hladit Wu Lu, která Merena ovinula rukama i nohama a vášnivě ho líbala na ústa. Obě dívky se dokonale vyznaly v umění milovat. Po chvíli jako by všichni tři splynuli v jediný organismus, bytost se šesti končetinami a trojími ústy.

Stejně jako Meren se i Taita probudil časně. Ačkoliv jej dlouhá cesta velmi vyčerpala, několik hodin spánku mu dostatečně posílilo tělo a osvěžilo ducha. Posadil se na rohoži do šera úsvitu, jež do komnaty proniklo, a v té chvíli si uvědomil, že není sám.

Vedle lůžka klečela Tansid a usmívala se na něho. „Dobré ráno, mágu. Přinesla jsem ti jídlo a pití. Až se nasytíš, chtějí se s tebou setkat Kashyap a Samana. Už se tě nemůžou dočkat.“

„Kdo to je?“

„Kashyap je náš velectěný opat, Samana naše ctihodná matka představená. Oba jsou uznávaní mágové jako ty.“

Samana na něho čekala v altánku v chrámové zahradě. Byla to krásná žena neurčitého věku, oděná v šafránovém rouchu. Nad ušima jí trčela z hustých vlasů stříbrná křídla a v jejích očích se zračila nekonečná moudrost. Na uvítanou Taitu objala a pak mu nabídla místo vedle sebe na mramorové lavici. Vyptávala se ho na podrobnosti dlouhé cesty k chrámu a chvíli se procházeli, než řekla: „Jsme nesmírně šťastní, že jsi přišel včas, aby ses sešel s opatem Kashyapem. Už s námi dlouho nebude. Právě on pro tebe poslal.“

Taita přikývl. „Věděl jsem, že mě na toto místo někdo povolal, ale netušil jsem, kdo to byl. Proč mě pozval?“

„Poví ti to sám,“ odvětila Samana. „Jdeme za ním.“ Vstala a vzala ho za ruku. Tansid zůstala v altánku a Samana odváděla Taitu mnoha průchody a chodbami a nakonec pak dlouhým spirálovým schodištěm do malé kruhové místnosti na vrcholku nejvyššího minaretu kláštera. Byla otevřená na všechny strany a nabízela široký výhled přes zelenou džungli až k zasněženým útesům vzdálených hor na severu. Uprostřed podlahy ležela rohož posetá polštáři, mezi nimiž seděl opat.

„Posaď se před něj,“ zašeptala Samana. „Je skoro hluchý a musí vidět tvoje ústa, aby ti rozuměl.“ Taita poslechl a oba muži se chvíli měřili pohledy.

Kashyap byl neuvěřitelně starý. Jeho oči věkem vybledly, zuby mu dávno vypadaly. Kůži měl svařtělou a vyschlou

jako pergamen, vlasy, vousy a obočí bílé a průsvitné jako sklo. Ruce i hlava se mu třáslly v nekontrolovaných záchvěvech.

„Proč jsi pro mě poslal, mágu?“ oslovil starce Taita.

„Protože jsi dobrý člověk,“ odpověděl Kashyap neslyšně.

„Jak ses o mně dozvěděl?“ pokračoval v otázkách Taita.

„Svou esoterickou mocí a silou osobnosti vyvoláváš v éteru vlnění, které je rozeznatelné z obrovské dálky,“ vysvětlil opat.

„Čeho si ode mne žádáš?“

„Nic a všechno. Možná dokonce i tvůj život.“

„Prosím o objasnění.“

„Bohužel jsem příliš dlouho čekal. Temný tygr smrti mi kráčí v patách. Odejdu, než zapadne slunce.“

„Je úkol, kterým mě chceš pověřit, naléhavý?“

„Nanejvýš naléhavý.“

„Co musím udělat?“ zeptal se Taita.

„Chtěl jsem tě vyzbrojit pro boj, který tě čeká, ale od *apsar* jsem se dozvěděl, že jsi eunuch. To jsem před tvým příchodem nevěděl. Nemohu ti tedy předat své znalosti způsobem, o němž jsem uvažoval.“

„Jakým způsobem?“ zajímal se Taita.

„Tělesnou výměnou.“

„Pořád nechápu.“

„Došlo by mezi námi k sexuálnímu styku. Ten však vzhledem k tvému poranění není možný.“ Taita mlčel. Kashyap natáhl vyschlou paži a položil mu ruku připomínající dravčí pařát na rameno. „Podle tvé aury poznávám, že jsem se tě zmínkou o tvém zmrzačení nepříjemně dotkl,“ řekl opat vlídně. „Za to se omlouvám, ale nedostává se nám času a já musím mluvit otevřeně.“

Když Taita nadále mlčel, Kashyap pokračoval: „Vyřeším tento problém tak, že se tělesně spojím se Samanou. I ona je dobrý člověk. Až odejdu, podělí se s tebou o vědomosti, které ode mne získá. Znovu se omlouvám, že jsem tě ranil.“

„Pravda umí být bolestná, ale tys mě neranil. Udělám vše, o co mě požádáš.“

„V tom případě zůstaň s námi, než Samaně předám veškerou moudrost a všechny znalosti, které jsem za svého dlouhého života nashromáždil. Později je předá zase ona tobě a vybaví tě tak pro svaté poslání, jež se stalo tvým osudem.“

Taita přikývl na souhlas.

Samana hlasitě tleskla a po schodech přiběhly dvě *apsary*, obě mladé a krásné, jedna brunetka, druhá blondýna s vlasy barvy medu. Následovaly Samanu k ohništi u stěny pokoje, pomohly jí nad žhavými uhlíky připravit misku ostře vonícího odvaru z bylin a zanesly hotový nápoj Kashyapovi. Zatímco mu jedna přidržela třesoucí se hlavu, druhá mu přiložila misku k ústům. Opat za hlasitého srkání odvar vypil – část mu stekla po bradě – a pak se znaveně položil na rohož.

Obě *apsary* ho uctivě a něžně svlékly a natřely mu rozkrok aromatickým balzámem, který nabíraly z alabastrové lahvičky. Pak mu začaly jemně, ale vytrvale masírovat povadlý úd. Kashyap vzdychal, sténal a házel hlavou ze strany na stranu a jeho mužský orgán začal pod dovednými rukama kněžek a pod vlivem drogy bobtnat a růst.

Jakmile dosáhl plné erekce, přistoupila k matraci Samana. Zvedla lem šafránově žluté róby k pasu a odhalila krásně tvarované nohy a pevnou kulatou zadnici. Obkročmo si klekla nad Kashyapa, vzala jeho úd do ruky a zavedla jej do sebe. Jakmile se spojili, nechala róbu poklesnout a začala se nad starcem zlehka pohupovat. „Můj pane, jsem připravena přijmout vše, co mi chceš dát,“ zašeptala.

„Dobrovolně a ochotně ti svěřím své vědomosti,“ zasípal Kashyap chraplavě. „Použij je uvážlivě a pro dobro věci.“ Znovu začal házet hlavou ze strany na stranu, svraštělý stařecký obličej zkroucený v děsivém šklebu. Pak ztuhl a zasténal, jeho tělo se křečovitě chvělo. Dobrou hodinu zůstala dvojice nehybně spojená. Pak Kashyap zachraptěl a jako by se na rohoži zhroutil.

Samana potlačila výkřik. „Je mrtvý.“ V jejím hlase zazněl nekonečný smutek doprovázený bolestí. Opatrně se oddělila

od nehybného opata, poklekla vedle něj, zatlačila mu vytřeštěné oči a ohlédla se k Taitovi.

„Dnes večer při západu slunce spálíme jeho tělesnou schránku. Kashyap byl od narození mým rádcem a učitelem. Znamenal pro mě víc než otec. Jeho podstata nyní žije ve mně. Spojil se s mou duší. Omluv mě, mágu. Chvilí potrvá, než se po tom trýznivém zážitku natolik zotavím, abych ti byla co platná. Později tě navštívím.“

Večer stál Taita s Tansid po boku na malé ztemnělé terase před svou komnatou a pozoroval opatovu pohřební hranici, která hořela v chrámové zahradě pod ním. Cítil hlubokou lítost, že se s Kashyapem neseznámil dříve. I za těch krátkých okamžiků, které strávil v jeho společnosti, hluboce vnímal silnou vzájemnou přitažlivost.

Tichý hlas, jenž promluvil ze tmy, jej vytrhl ze zadumání. Otočil se a spatřil Samanu.

„Kashyap si také uvědomoval pouto, které mezi vámi existovalo.“ Postavila se vedle něj. „I ty jsi služebníkem Pravdy. Proto tě k sobě tak naléhavě volal. Kdyby mu to zesláblé tělo dovolilo, byl by tě sám vyhledal. Během tělesné výměny, jíž jsi byl svědkem, během poslední a největší oběti, kterou Pravdě přinesl, mi pro tebe předal vzkaz. Než ti jej svěřím, musím podle opatova požadavku vyzkoušet pevnost tvé víry. Pověz mi, Taito z Gallaly, jaké je tvé životní přesvědčení?“

Taita se zamyslel a pak odpověděl: „Věřím, že náš vesmír je bitevním polem mezi dvěma mocnými armádami. Tu první představuje vojsko bohů Pravdy. Druhá armáda patří démonům Lži.“

„Jakou roli můžeme v tomto gigantickém střetnutí sehrát my, ubozí smrtelníci?“ pokračovala ve výslechu Samana.

„Můžeme se oddat Pravdě, nebo se nechat pohltit Lží.“

„Pokud zvolíme pravou stezku, tedy cestu Pravdy, jak můžeme odolat temné moci Lži?“

„Tím, že vystoupíme na Věčnou horu, kde pohlédneme Pravdě do tváře. Až toho dosáhneme, budeme zařazeni mezi blahosladené nesmrtelné, kteří jsou bojovníky Pravdy.“

„Je to osud všech lidí?“

„Ne! Pouze hrstka, ti nejlepší a nejvzácnější, se mohou dostat tak vysoko.“

„A na konci věků zvítězí Pravda nad Lží a zničí ji?“

„Ne! Lež přetrvá, ale Pravda také. Válečné štěstí se přelévá na obě strany, ale bitva trvá věčně.“

„Copak Pravda není bůh?“

„Nazvi ji Ra nebo Ahura Maasda, Višnu nebo Zeus či Wotan, jakýmkoliv jménem, jež zní tvým uším svatě. Bůh je bůh, jediný a jedinečný,“ dokončil Taita své vyznání víry.

„Podle tvé aury vidím, že v tvých slovech není sebemenší stopa Lži,“ řekla Samana tiše a poklekla před ním. „Kashyapova spirituální duše, jež nyní dlí ve mně, je spokojena. Skutečně stojíš na straně Pravdy. Našemu poslání tedy nestojí nic v cestě a můžeme pokračovat.“

„Vysvětlí mi prosím, v čem to naše poslání vlastně spočívá.“

„V těchto zlých časech je Lež opět na vzestupu. Povstala nová děsivá síla, která ohrožuje veškeré lidstvo, zejména však tvou vlast, samotný Egypt. Do našeho kláštera jsi byl povolán proto, abychom tě pro boj s touto strašlivou silou náležitě vyzbrojili. Otevru ti tvé vnitřní oko, abys zřetelně viděl na cestu, po níž musíš jít.“ Samana vstala a objala Taitu. „Nesmíme ztrácet čas, kterého se nám zoufale nedostává. Začneme hned ráno. Ale nejdřív si musím zvolit pomocníka.“

„Uvažuješ o někom?“

„Tansid, tvoje *apsara*, mi už v minulosti asistovala. Ví, co je třeba dělat.“

„Tak vyber ji,“ souhlasil Taita. Samana přikývla, otočila se k Tansid a obě ženy se objaly. Pak vyzvala Taitu:

„A teď si ty zvol vlastního pomocníka.“

„Řekni mi, jaký bude jeho úkol.“

„Musí mít sílu, aby vytrval stát po tvém boku, a musí tě milovat, aby s tebou měl slitování. A ty mu musíš bezpodmínečně věřit.“

Taita neváhal. „Meren.“

„Samozřejmě,“ potvrdila Samana.

Za úsvitu vystoupila čtveřice k úpatí hor. Stezka vysekaná džunglí je dovedla k předhoří a pak pokračovali vzhůru do bambusového lesa. Samana prozkoumala mnoho žlutých stvolů ohýbaných větrem, než si vybrala silnou větev a přikázala Merenovi, aby z ní usekl dlouhý kus a odnesl ho do kláštera.

Po návratu z něj ženy pečlivě nařezaly řadu dlouhých a tenkých bambusových jehlic. Leštily je tak dlouho, až byly tenké jako lidský vlas, ale ostřejší a tvrdší než nejušlechtlejší bronz.

Na osazenstvo chrámu dolehla atmosféra napětí a očekávání. Smích *apsar* utichl, veselá nálada se vytratila. Kdykoliv se Tansid podívala na Taitu, do obdivu v jejích očích prosákl soucit. Samana trávila většinu času u něj a připravovala ho na nastávající náročnou operaci. Diskutovali spolu o mnoha věcech a Samana promlouvala s moudrostí získanou od Kashyapa.

V jedné chvíli Taita nadnesl otázku, která mu již dlouho ležela v hlavě. „Předpokládám, že patříš mezi dlouhověké, Samano.“

„Stejně jako ty, Taito.“

„Jak je možné, že někteří z nás se dožijí mnohem vyššího věku než drtivá většina lidstva?“ zeptal se. „To přece odporuje přírodě.“

„V mém a třeba Kashyapově případě spočívá tajemství ve způsobu života. V tom, co jíme a pijeme, v co věříme a jak uvažujeme. Nebo možná má náš pobyt na zemi nějaký skrytý účel, například potřebu zachovat kontinuitu poznání vyhrazeného vůdcům.“

„A co já? Ačkoliv se ve srovnání s tebou a opatem cítím jako mladík, už dávno jsem překonal obvyklou délku lidského života.“

Samana se usmála. „Jsi dobrý člověk. Až do této chvíle dokázala síla tvého intelektu vítězit nad křehkostí těla. Nakonec ovšem musíme všichni zemřít. Jako Kashyap.“

„Děkuji ti za vysvětlení. Mám však další otázku. Či zásluhou padla volba na mě?“ Taita tušil, že tentokrát se odpovědi nedočká.

Samana ho obdařila tajuplným úsměvem, naklonila se a položila mu prst na rty. „Byl jsi vybrán,“ zašeptala. „To stačí.“ Věděl, že musela sáhnout až na dno svých vědomostí a dál už zajít nemůže.

Po zbytek dne a polovinu noci seděli mlčky vedle sebe ponořeni do meditací. Pak ho vzala za ruku a odvedla do své ložnice. Spali v objetí jako matka a dítě, dokud denní světlo neozářilo místnost. Společně se vykoupani, načež ho představená kláštera odvedla do starobylého kamenného stavení v rohu zahrady, které Taita dosud neměl příležitost navštívit. Tansid tam už na ně čekala; skláněla se nad mramorovým stolem uprostřed rozlehlé centrální místnosti. Když vstoupili, zvedla k nim zrak. „Připravuji poslední jehly,“ oznámila, „ale jestli chcete, nechám vás teď o samotě.“

„Zůstaň, milovaná Tansid,“ požádala ji Samana. „Tvá přítomnost nás nebude rušit.“ Vzala Taitu za ruku a obešla s ním sál. „Tuto budovu postavili první opati na počátku věků. Potřebovali dostatek světla, aby mohli provádět operace.“ Ukázala na rozměrná okna vsazená vysoko v horní polovině stěn. „Na tomto mramorovém stole více než padesát generací opatů otvíralo vnitřní oko vybraným jedincům. Každý z nich se tak stal zasvěcencem, což je termín, jímž označujeme ty, kteří jsou schopni rozeznat auru ostatních lidí a zvířat.“ Ukázala na nápisy vyryté do stěn. „Toto jsou záznamy o těch, kteří působili v minulých staletích a tisících letích před námi. Nesmíme mezi sebou mít žádné tajnosti. Nebudu tě uklidňovat klamnými ujištěními, protože bys při

prvním slovu mou faleš prohlédl. Proto ti po pravdě přiznávám, že jsem se pod Kashyapovým vedením pokusila otevřít vnitřní oko čtyřikrát neúspěšně, než se mi to napopáté konečně podařilo.“

Máchla rukou k nejčerstvějším nápisům. „Zde vidíš záznamy o mých nezdarech. Zprvu jsem postrádala potřebnou dovednost a obratnost. A možná mí pacienti nedošli tak daleko po cestě Pravdy. V jednom případě byl výsledek přímo katastrofální. Varuji tě, Taito. Riziko je obrovské.“ Samana chvíli mlčky přemýšlela, než pokračovala. „Přede mnou selhali i mnozí jiní. Podívej se sem!“ Dovedla ho k několika zvětralým nápisům zarostlým lišejníkem, vyrytým v nejbzdálenější části zdi. „Tyto záznamy jsou tak staré, že je lze rozluštit jen s největšími obtížemi, ale mohu ti říct, co obsahují. Téměř před dvěma tisíci lety přišla do tohoto kláštera jedna žena. Pocházela z vyhlazeného starobylého národa, který kdysi obýval velké město Tróju za Egejským mořem. Byla dlouhověká jako ty a ve své vlasti sloužila jako velekněžka v chrámu boha Apollóna. V průběhu staletí, která následovala po zničení jejího města, bloudila po celé zemi a shromažďovala znalosti a vědomosti. Tehdejší opat se jmenoval Kurma. Cizí žena jej přesvědčila, že je hlasatelkou a vyznavačkou Pravdy, a přiměla ho, aby jí otevřel vnitřní oko. Operace proběhla bez sebemenších problémů a opat se radoval ze svého úspěchu. Teprve dlouho po jejím odchodu z kláštera dolehly na Kurmu pochybnosti a výčitky. Po řadě katastrof, k nimž posléze došlo, dospěl k poznání, že ho ta žena s největší pravděpodobností podvedla – vydávala se za služebnici Pravdy, ačkoliv ve skutečnosti byla adeptkou levé cesty, přísluhovačkou Lži. Nakonec Kurma zjistil, že zabila ženu, která byla původně vyvolena jako zasvěcená. Přivlastnila si její totožnost a dokázala svou skutečnou povahu tak dobře zamaskovat, že opata ošálila.“

„Co se s ní stalo?“

„Generaci za generací se jí opati bohyně Saraswati snažili vystopovat. Jenže zrádkyně se tak dobře skryla, jako by

zmizela ze světa. Možná už je mrtvá, což by bylo to nejlepší, v co můžeme doufat.“

„Jak se jmenovala?“ zeptal se Taita.

„Podívej! Tady je to napsáno.“ Samana se špičkou ukazováku dotkla nápisu. „Říkala si Eos, podle sestry slunečního boha. Dnes vím, že to nebylo její pravé jméno. Ale jejím duchovním znamením byl otisk kočičí pracky. Tady je.“

„Kolik dalších pokusů selhalo?“ vyptával se Taita ve snaze vyhnat z hlavy temné předtuchy.

„Bylo jich mnoho.“

„Popiš mi ty, které znáš z vlastní zkušenosti.“

Samana se na okamžik zamyslela. „Vzpomínám si zejména na jeden případ z doby, kdy jsem byla ještě novickou. Jmenoval se Wotad a byl to kněz boha Wotana. Přišel do našeho kláštera až z daleké severní země za Studeným mořem. Přestože byl velmi statný a urostlý, zemřel pod bambusovou jehlou. Ani jeho obrovská síla jej nezachránila před mocí, která se v něm uvolnila po otevření vnitřního oka. Jeho mozek se rozpadl na kusy a z uší a nosu mu tryskala krev.“ Samana povzdechla. „Strašná smrt, ale naštěstí rychlá. Wotad dopadl lépe než někteří jeho předchůdci. Vnitřní oko se může obrátit proti svému majiteli jako jedovatý had držení za ocas. Pohled na hrůzy, které mohou být neuvěřitelně děsivé a kruté, někteří lidé prostě nepřežijí.“

Po zbytek dne si už neřekli ani slovo. Tansid u kamenného stolu pilně leštila poslední bambusové jehly a chystala chirurgické nástroje.

Nakonec Samana pohlédla na Taitu a tiše ho oslovila: „Uvědomuješ si nebezpečí, které ti hrozí. Nemusíš tu operaci podstoupit. Rozhodnutí je na tobě.“

Taita zavrtěl hlavou. „Nemám na vybranou. Víím, že někdo rozhodl za mě už v den, kdy jsem se narodil.“

Tu noc spali Meren a Tansid v Taitově komnatě. Než sfoukla lampu, *apsara* podala mágovi porcelánovou misku s teplým odvarem z bylin. Jakmile dopil poslední kapku, svalil se na rohož a usnul hlubokým spánkem. Meren se v noci dvakrát probudil a poslouchal jeho pravidelný dech. Krátce před svítáním, když do místnosti pronikl ranní chlad, přikryl Taitu dekou.

Když Taita otevřel oči, spatřil Samanu, Tansid a Merena, kteří klečeli kolem jeho rohože.

„Jsi připraven, mágu?“ zeptala se představená kláštera nevyzpytatelně.

Taita přikývl, ale Meren nesouhlasně vybuchl. „Nedělej to, mágu. Nedovol jim, aby ti ublížily svými zlými kouzly.“

Stařec mu položil ruce na svalnatá ramena a prudce jím zatřásl. „Zvolil jsem si tě za svého pomocníka,“ řekl mu stroze. „Potřebuju tě. Nesmíš mě zklamat, Merene. Kdybych musel absolvovat operaci bez tvé asistence, kdo ví, jaké následky by z toho vzešly. Společně můžeme zvítězit jako už tolikrát v minulosti.“ Meren se několikrát zhluboka nadechl. „Jsi připraven, Merene? Budeš stát jako vždy po mém boku?“

„Promiň mi, mágu, mou chvilkovou slabost. Ano, jsem připraven,“ zašeptal.

Samana je vedla zahradou ozářenou jasným sluncem ke starobylé kamenné budově. Na jednom konci mramorového stolu ležely srovnány chirurgické nástroje, na protějším koš na oheň se žhavými uhlíky, nad nimiž se tetelil horký vzduch. Na zemi před stolem ležela natažená ovčí kůže. Taita si na ni bez říkání klekl obličejem ke stolu. Samana pokynula Merenovi, který již věděl, co má dělat. Poklekl za Taitu a sevřel ho mocnými pažemi, aby se nemohl hýbat.

„Zavři oči, Merene,“ poradila mu velekněžka. „Nedívej se.“ Stála nad oběma muži a podala Taitovi pruh kůže, aby si ho strčil mezi zuby a zakousl se do něj. Stařec zavrtěl hlavou. Samana si před něj klekla se stříbrnou lžičkou v pravé ruce a prsty levé mu pozvedla víčko. „Vždycky pravým okem,“

zašeptala. „Na straně Pravdy.“ Otevřela víčko, co nejvíce to šlo. „Drž ho pevně, Merene!“

Meren zabručel na souhlas a sevřel svého pána jako bronzovou obruč. Samana vsunula špičku lžičky pod horní víčko, jistým, rozhodným pohybem ji zasunula za bulvu a pak opatrně vyjmula oko z důlku. Nechala je viset a oko se jako ptačí vajíčko houpalo Taitovi kolem tváře, zavěšeno za optický nerv. Fialovorůžová dutina prázdného důlku se leskla slzami. Samana podala lžičku Tansid, která ji položila na stůl a zvedla jednu z bambusových jehlic. Podržela její konec nad košem s uhlíky, až její hrot zčernal a ztvrdl. Ještě kouřící jehlu vložila do pravé ruky matky představené. Samana sklonila hlavu, nahlédla do prázdného očního důlku a určila pozici otvoru a úhel, pod nímž optický kanál vedl do nitra lebky.

Taitova víčka mimoděk mrkala a chvěla se jí v prstech. Představená kláštera si jich nevšimla. Opatrně vložila jehlu do oční dutiny; její špička spočinula na vyústění optického kanálu. Pomalu zvyšovala tlak, až hrot jehly náhle prorazil membránu a bez dalšího odporu hladce pronikl do lebky kolem nervových vláken, aniž je porušil. Jehla klouzala stále hlouběji. Když se ponořila na délku prstu do frontálního mozkového laloku, Samana spíše vycítila, než ucítila slabounký náraz, jak se špička dotkla pletence, v němž se spojovaly a křížily optické nervy obou očí. Hrot bambusu se nacházel na portálu a další pohyb musel být proveden naprosto přesně. Ačkoliv její výraz zůstával klidný a vyrovnaný, Samaně se hladké čelo orosilo potem a přimhouřila oči napětím. Nadechla se a jistou rukou zasunula jehlu hlouběji. Taita nezareagoval a Samana poznala, že miniaturní cíl minula. Povytáhla jehlu, upravila polohu hrotu a vsunula ji zpátky do stejné hloubky, ale tentokrát o něco výš.

Taita se zachvěl a hlasitě vydechl, vzápětí upadl do bezvědomí a jeho tělo ochablo. Poučený Meren s tím počítal a předloktím vsunutým pod bradu zabránil milované stříbrolasé hlavě, aby poklesla. Samana vytáhla jehlu stejně

opatrně, jako ji vsouvala. Předklonila se a zkoumala místo vpichu v bláně kryjící zadní část oční dutiny. Nevytekla z ní ani kapka krve a uzounký otvor se jí přímo před očima samovolně uzavřel.

Vydechla úlevou a spokojeně pokývala hlavou, pak pomocí lžičky vrátila Taitovo pravé oko do důlku. Taita, stále v bezvědomí, mimovolně rychle zamrkal, jako by se chtěl ujistit, že je bulva na svém místě. Samana se natáhla pro pruh plátna, který Tansid ponořila do hojivé masti a položila na stůl, a zavázala jej pacientovi kolem hlavy, aby zakryl obě oči.

„Odnes ho do jeho komnaty, Merene! Co nejrychleji, než se probere.“

Meren zvedl starce jako spící dítě a položil si jeho hlavu na mohutné rameno. Pak se rozběhl ke klášteru a uložil Taitu na rohož v jeho pokoji. Obě ženy je následovaly a Tansid okamžitě přistoupila ke koši s ohněm, kde nechala ohřívat kotlík s vodou. Vhodila do něj byliny a nalila odvar do misky, kterou podala Samaně.

„Zvedni mu hlavu!“ přikázala matka představená Merenovi a přidržela Taitovi misku před rty. Pomalu mu lila horkou tekutinu do úst a masáží krku ho nutila polykat, až do něj vpravila celou misku.

Nemuseli čekat dlouho. Taita se otřepal a sáhl na obvaz, který mu kryl oči. Ruka mu ztuhla, jako kdyby ochrnula, a musel zatnout zuby, aby mu necvakaly o sebe. Lícni svaly mu naběhly, až se Meren zalekl, že si prokousne jazyk. Palci se snažil oddělit čelisti od sebe, ale mág najednou zešířila otevřel ústa a zajčel. Všechny svaly mu ztvrdly jako houžve. Řval hrůzou a sténal zoufalstvím, pak vybuchl hysterickým smíchem šilence a hned nato se žalostně rozplakal, jako by mu pukalo srdce. Znovu zajčel a prohnul se v zádech, až se temenem dotkl vlastních pat. Ani Meren při své medvědí síle nedokázal to věkovité křehké tělo, do něhož jako by vjel démon, udržet.

„Co ho to posedlo?“ křikl Meren na Samanu. „Zastav ho, než si vážně ublíží!“

„Jeho vnitřní oko je teď doširoka otevřené. Ještě se nenaučil je ovládat. Jeho myslí víří obrazy tak hrůzné, že si je normální člověk ani nedokáže představit. Nese v sobě utrpení všeho lidstva.“ Samana těžce oddechovala, jak se snažila přimět pacienta polknout hořký lék. Taita ho vyprskl až na strop.

„Podobný záchvat zabil Wotada, muže ze severu,“ poučila Samana Tansid. „Děsivé obrazy pohltily jeho mysl jako kotel vařícího oleje. Mozek jich už nebyl schopen víc přijmout a rozpadl se na kusy.“ Chytila Taitovi ruce, aby mu zabránila strhnout si obvazy. „Mág teď prožívá smutek všech vdov a každé truchlící matky, která viděla umírat své prvorozené dítě. Sdílí utrpení všech mužů a žen, kteří byli mučeni, zmrzačeni nebo postiženi nevyléčitelnou chorobou. Jeho vědomí přetéká odporem nad krutostí všech tyranů a nad prohnaností Lži. Hoří v plamenech zničených měst a umírá s ostatními oběťmi na stovkách bitevních polí. Cítí zoufalství každé ztracené duše, která kdy žila. Dívá se do hlubin pekla.“

„Vždyť ho to zabije!“ Meren cítil téměř stejně intenzivní muka jako Taita.

„Ano, jestli se nenaučí vnitřní oko ovládat, může opravdu zemřít. Drž ho, aby si neublížil.“ Taita házel hlavou ze strany na stranu tak prudce, až lebka narážela do kamenné zdi vedle lůžka.

Meren mu sevřel hlavu rukama; Samana a Tansid si lehly vedle něj a jejich těla sloužila jako nárazníky, které ho uchránily od zranění při divokém boji s démonickými představami. *Apsara* mu foukala vonný dech do zejících úst. „Taito!“ volala. „Vrať se! Vrať se k nám!“

„Neslyší tě,“ upozornila ji matka představená. Nahnula se k němu, přiložila si dlaně k ústům a začala pacientovi do pravého ucha, ucha Pravdy, šeptat ve zvláštní řeči. Meren ji poznal; nerozuměl ani slovo, ale už ten jazyk slyšel. Taita jím rozmlouval s ostatními kouzelníky. Byl to jejich tajný dorozumívací prostředek zvaný *tenmass*.

Taita se zklidnil a naklonil hlavu na stranu, jako by Samaně naslouchal. Ztišila hlas, ale o to zněl naléhavěji. Mág

zamumlal odpověď. Meren si uvědomil, že mu matka představená dává instrukce a pomáhá mu zavřít vnitřní oko, zaclonit ničivé obrazy a zvuky, pochopit, co prožívá, a uvolnit emoce, které na něj tak zuřivě útočí.

Neopustili pacienta po zbytek dne ani po dlouhou noc, která následovala. Za svítání zcela vyčerpaný Meren upadl do spánku. Ženy se ho nesnažily budit, nechaly jej odpočívat. Měl tělo zocelené bojem a těžkou fyzickou námahou, ale nemohl se srovnávat s jejich životní silou. Vedle nich byl jako dítě.

Samana a Tansid se od Taity na krok nehnuly. Občas se zdálo, že usnul, ale vzápětí sebou zase házel a střídavě upadal do deliria. Za páskou, jež ho oslepovala, nedokázal rozlišit mezi fantazií a realitou. Jednou se dokonce posadil a vši silou k sobě přivinul *apsaru*. „Lostris!“ zvolal. „Splnila jsi slib a vrátila ses! Ach, při Isis a Hórovi, jak zoufale jsem na tebe čekal! Celé dlouhé roky jsem po tobě hladověl a žíznil. Už mě nesmíš opustit.“

Tansid jeho výbuch nepoplašil. Pohladila mu dlouhé bílé vlasy a konejšivě k němu promluvila: „Neboj se, Taito. Zůstanu s tebou, dokud mě budeš potřebovat.“ Něžně ho chovala jako matka kojence u prsu, než se znovu ponořil do nevědomí. Pak se tázavě zadívala na představenou. „Lostris?“

„Někdejší egyptská královna,“ vysvětlila Samana. S využitím vnitřního oka a Kashyapových vědomostí snadno nahlédla hluboko do Taitovy mysli a jeho vzpomínek. Vnímala jeho trvalou lásku k Lostris stejně zřetelně, jako kdyby jí sama prožívala.

„Taita ji od dětství vychovával. Byla krásná. Jejich duše byly navzájem propleteny, ale jinak se spojit nemohli. Jeho zmrzačené tělo postrádalo mužské atributy, takže jí mohl být jen přítelem a ochráncem. Nicméně ji celý život miloval a jeho láska sahá až za hrob. Její poslední slova, než mu skonala v náručí, zněla: *Milovala jsem v životě jen dva muže a tys byl jedním z nich. Snad v příštím životě budou bohové naší lásce více nakloněni.*“

Samaně se zadrhl hlas a oči druhé ženy zvlhly slzami.

Trvalo dlouho, než Tansid prolomila ticho. „Pověz mi všechno, Samano. Na světě není nic krásnějšího než opravdová láska.“

„Když Lostris zemřela,“ řekla matka představená tiše a polhladila mága po hlavě, „Taita nabalzamoval její tělo. Než je uložil do sarkofágu, ustříhl jí pramínek vlasů, který schoval do zlatého medailonu.“ Naklonila se a uchopila Lostrisin amulet, který Taitovi visel na zlatém řetízku kolem krku. „Vidíš? Nosí jej dodnes. Pořád čeká, že se k němu vrátí.“

Tansid se rozplakala; Samana její smutek sdílela, ale nedokázala ho odplavit slzami. Došla po cestě adeptů mnohem dál a útěšlivé lidské slabosti nechala daleko za sebou. Smutek je odvrácená tvář radosti. Truchlit znamená být lidskou bytostí. Tansid ještě mohla plakat.

Než minulo období dešťů, Taita se zotavil a naučil se ovládat vnitřní oko. Všichni si jeho nově nabytou sílu zřetelně uvědomovali – vyzářoval z něj naprostý spirituální klid. Meren a Tansid v jeho přítomnosti pociťovali mír a pohodu; nemluvili, jen si vychutnávali oblažující účinek mágovy osobnosti.

Většinu bdělého stavu však Taita trávil se Samanou. Den za dnem sedávali u chrámové brány a jejich vnitřní oči zkoumaly všechny příchozí. Každého člověka viděli obklopeného jeho vlastní aurou, oblakem měnícího se světla, který zobrazoval veškeré pocity, myšlenky a vlastnosti svého nositele. Velekněžka učila Taitu umění interpretovat tyto signály.

Když nastala noc a ostatní se uchýlili do svých komnat, Samana s Taitou odcházeli do ztemnělého chrámu, kde usedali do výklenku obklopeni sochami a obrazy bohyně Saraswati a až do rána rozmlouvali tajemným jazykem vyšších adeptů zvaným tenmass, jemuž ani Meren, ani *apsary*, ani vzdělaná Tansid nerozuměli. Jako by si oba uvědomovali, že čas rozloučení se neúprosně blíží a že musí maximálně využít každou hodinu, která jim zbývá.

„Ty nevrháš auru?“ zeptal se Taita při posledním rozhovoru.

„Ani ty ne,“ odpověděla Samana. „Žádný zasvěcenec ji nevrhá. Je to spolehlivý způsob, jak se vzájemně poznáme.“

„Jsi neskonale moudřejší než já.“

„Ale tvůj hlad po věděni a schopnost přijímat nové poznatky dalece převyšují mé. Teď, když se ti dostalo daru vnitřního zraku, jsi vystoupil na předposlední úroveň adepta a nad tebou se nachází už jen jedna – postavení blahoslaveného nesmrtelného.“

„Mám pocit, že každým dnem sílím. Každý den slyším to volání zřetelněji. Nelze mu odolat. Musím tě opustit a vydat se na další pouť.“

„Ano, tvůj čas u nás končí,“ souhlasila Samana. „Už se nikdy nesetkáme, Taito. Nechť tě provází odvaha a neohroženost. Nechť ti vnitřní oko ukáže správnou cestu.“

Meren se právě zdržoval s Astratou a Wu Lu v pavilonu vedle bazénu. Když zaslechli, jak se k nim Taita pevným krokem s Tansid po boku blíží, spěšně se oblékli. Teprve nyní si v plném rozsahu všimli změny, která se s mágem odehrála. Už se nehrbil pod tíhou let, držel se vzpřímeně v celé své výšce. Ačkoliv vlasy a vousy zůstaly bílé, zdály se hustší a silnější. Oči pozbyly revmatický krátkozraký výraz, projasnily se a jejich pohled zpevněl. Ani nejméně vnímavému Merenovi nemohly tyto změny uniknout. Rozběhl se k Taitovi, padl před ním tváří k zemi a pak mu beze slova objal kolena. Taita jej zvedl a přivinul k sobě. Pak si ho podržel na délku paží před sebou a pozorně si jej prohlédl. Merenova robustní aura zářila jako oranžové slunce zapadající nad pouští. Byla to aura pozitivního bojovníka, udatného a upřímného. „Sbal si své věci a zbraně, můj dobrý Merene, protože musíme odejít.“ Meren na okamžik ztuhl, jako by vrostl do země, a pak sklouzl pohledem na Astratu.

Taita se podíval na její auru. Průzračná a nehybná jako plamínek olejové lampy, čistá a jednoduchá. Náhle se však plamínek zatřepotal, jako by se do něj opřel závan větru. Pak se zase uklidnil, jak *apsara* potlačila smutek z rozloučení. Meren se od ní odvrátil a zamířil do obytné části chrámu. Za několik minut se vrátil. Na utaženém opasku se houpal meč, přes rameno mu visel luk a toulec plný šípů, na zádech nesl Taitův plášť z tygří kůže.

Mág každou ženu na rozloučenou políbil. Roztančené aury *apsar* ho fascinovaly. Wu Lu obklopoval stříbrný nimbus, jímž tu a tam probleskovalo zlato; její svatozář se vyznačovala sytějšími tóny a byla složitější než Astratina. Došla dál po cestě adeptů.

Tansidina perleťová aura zářila duhovými barvami jako povlak vzácného oleje na hladině vína v křišťálové misce. Neustále měnila odstíny a vysílala záblesky světla. Aura dobrého člověka s ušlechtilou duší. Taita uvažoval, zdali bude jednou vybrána mezi zasvěcené a zda to bude Samana, kdo jí vnoří do oční dutiny zahrocenou špičku vlasově jemné bambusové jehlice. Když ji políbil, její aura se zatetelila jasnějším svitem. Přes krátkou dobu, po kterou se znali, mezi nimi došlo k silnému duchovnímu sblížení a *apsara* si ho zamilovala.

„Ať naplníš svůj osud,“ zašeptal, když se jejich rty rozdělily.

„Celým srdcem cítím, že tobě se to určitě podaří, mágu,“ odpověděla tiše. „Nikdy na tebe nezapomenu.“ Vedena neodolatelným impulsem se mu vrhla kolem krku. „Ach, mágu, jak bych si přála... Jak moc bych si přála...“

„Vím, co by sis přála. Bylo by to nádherné,“ řekl jí něžně. „Některé věci však nejsou možné.“

Otočil se k Merenovi. „Jsi připraven?“

„Jsem připraven, mágu,“ odpověděl Meren. „Veď mě, budu tě následovat.“

Vraceli se po vlastních stopách. Vyšplhali do hor, kde neutuchající vítr kvílí mezi štíty pokrytými věčným sněhem, a pustili se horskými stezkami na západ. Meren si vybavoval každou odbočku a zatáčku, každý průsmyk a nebezpečný brod, takže nemuseli ztrácet čas hledáním správné cesty a rychle postupovali. Znovu se před nimi otevřely rozlehlé pláně Ecbatany, na nichž se pásala mohutná stáda divokých koní.

Taita počítal k těmto vznešeným zvířatům silnou náklonnost od chvíle, kdy první koně dorazili do Egypta s hordami hyksóských nájezdníků. Několik jich nepříteli ukořistil a zapřáhl je do prvních bojových vozů, které zkonstruoval pro armádu faraona Mamose. Za tuto službu jej panovník vyznamenal titulem „Pán deseti tisíc vozů“. Taitova láska ke koním sahala hluboko do minulosti.

Uprostřed holé planiny se utábořili k delšímu odpočinku, aby setřáslí únavu po namáhavém přechodu hor a aby se mohli těšit ze společnosti koní. Vydali se za stády a v jinak jednotvárné a pusté krajině narazili na širokou průrvu, skryté údolí, v němž zurčely potůčky a leskly se tůňky průzračně čisté vody. Silný vítr, který se po ploché savaně ustavičně proháněl, tak hluboko nedosáhl a na dně žírného údolí vyrostla svěží zelená tráva do neobvyklé výše. Koně se sem instinktivně stahovali a poutníci rozbili tábor na břehu potoka. Meren postavil z trávy chatrč a jako palivo pro oheň používali suchý koňský trus. V tůňkách žily ryby a vodní krysy, které Meren úspěšně chytal, zatímco Taita hledal jedlé houby a vyhrabával kořínky z měkké vlhké půdy. Kolem chatrče, tak blízko, aby odradil koně od loupeživých nájezdů, vysázel semena, která si přinesl ze zahrad chrámu bohyně Saraswati, a zakrátko vyrašila bohatá úroda. Dobře jedli a odpočívali a sbírali síly pro další etapu dlouhé a namáhavé cesty.

Koně si na jejich přítomnost u pramenů zvykli a brzy dovolili Taitovi přiblížit se na několik kroků, než pohodili hřívami a odběhli. Mág svým nově nabytým vnitřním zrakem studoval auru každého zvířete.

Ačkoliv aury, které obklopovaly nižší živočišné druhy, nezářily tak intenzivně jako lidské, dokázal podle nich nejen rozeznat zvířata, která byla zdravá a silná a měla výkonné srdce a pevné šlachy, ale také jejich charakterové vlastnosti a dispozice. Uměl rozlišit tvrdohlavá a vzpurná od mírných a poddajných. V průběhu týdnů, které rostliny v jeho zahradě potřebovaly k dozrání, si vybudoval křehký vztah s pěti zvířaty. Všechna byla mimořádně inteligentní, silná a přátelská. Tři z nich byly kobyly, jimž se kolem nohou pletla roční hříbata, a dvě klisny, které sice flirtovaly s hřebci, ale jejich pokusy o intimní sblížení odrážely kopanci a vyceněnými zuby. Právě jedna z klisen Taitu velmi přitahovala.

Malé stádečko k němu táhla stejná náklonnost jako jeho k nim. Zvířata spala blízko plotu, který Meren vybudoval na ochranu zahrady právě před nimi, což mladého bojovníka zneklidňovalo. „Znám ženy a těmto zrádným stvořením vůbec nevěřím. Jenom sbírají odvahu. Jednoho krásného dne se ráno probudíme a zjistíme, že nám na zahradě nezůstaly ani kořínky.“ Značnou část svého času proto věnoval zpevnování plotu a jeho výhružnému hlídání.

Zděsilo ho, když Taita sklídl první úrodu – pytlík mladých fazolí –, a místo aby je nasypal do hrnce, zanesl je za plot, kde jej se zájmem očekávalo stádečko jeho oblíbenkyň. Klisna, kterou si pro sebe vybral, měla smetanovou srst grošovanou kouřově šedými skvrnami. Dovolila mu přiblížit se blíže než kdy dříve a se stříháním ušima poslouchala jeho lichotky a projevy něžnosti. Potom však překročil hranice její snášenlivosti – pohodila hlavou a odběhla. Zůstal stát a volal na ni: „Mám pro tebe dárek, miláčku. Sladkosti pro krásnou holčičku.“ Šla za zvukem jeho hlasu a přiblížila se. Podal jí hrst svěžích lusků. Znovu pohodila hlavou a úkosem si ho prohlížela. Pak zakoulela očima, až odhalila růžové okraje víček, a nasála nozdrami vůni fazolí.

„Ano, ty moje nádherné stvoření. Jen si je očihej. Jak bys mohla odmítnout?“

Zafrkala a nerozhodně pokývala hlavou.

„Jak myslíš. Když je nechceš, Meren je rád uvítá v hrnci.“ Otočil se k plotu, ale nataženou ruku nestáhl. Člověk a kůň se napjatě měřili očima. Klisna k němu vykročila, ale po prvním kroku se zastavila. Zvedl ruku k ústům, vložil si lusk mezi rty a s otevřenou pusou ho požvýkal. „Nedokážu ti popsat, jak je sladký,“ řekl jí a klisna se konečně vzdala. Přišla k němu a začala si delikátně vybírat fazole z jeho dlaně. Nozdry měla sametově hladké a dech jí voněl čerstvou trávou. „Jak ti budeme říkat?“ zeptal se jí Taita. „Musí to být jméno, které vyjadřuje tvou krásu a sílu. Ha! Už vím, jaké jméno se k tobě bude nejlíp hodit. Budeš Vichřice.“

V příštích týdnech Taita a Meren sklízeli úrodu. Otrhali fazole a lusky uložili do pytlíků vyrobených z kůže vodních hlodavců. Byliny usušené na slunci a ve větru svázali do snopů. Koně stáli za plotem, natahovali krky a vděčně žvýkali fazolové stonky, které jim Taita podával. Večer pak dal Vichřici poslední hrst, objal ji kolem krku, prsty jí prohrabával hřívu a šeptal jí konejšivá slůvka. Pak si beze spěchu vyhrnul tuniku, přehodil klisně kostnatou nohu přes hřbet a vyšvihl se na ni. Ztuhla úžasem a hleděla na něj přes rameno vykulenýma lesklýma očima. Pobídl ji patami a klisna se rozběhla, zatímco Meren tleskal a výskal radostí.

Když opouštěli tábořiště u pramenů, Taita jel na Vichřici a Meren na jedné ze starších kobyl. Zavazadla naložili na hřbet hříběte, které neopustilo matku.

Takto se mohli vrátit domů rychleji, než když odcházeli. I tak se do Gallaly vrátili po sedmiletém putování. Jakmile se rozšířila zpráva o jejich příchodu, ve městě propukla velká radost. Občané je už dávno pokládali za mrtvé. Všichni muži dovedli své rodiny k jejich příbytku v polorozpadlém starém chrámu, aby jim prokázali úctu. Děti za jejich nepřítomnosti vyrostly a mnohé měly vlastní potomky. Taita každé pochoval a požehnal mu.

Zvěst o jejich návratu rozšířily karavany rychle do celého Egypta a brzy se z panovnického dvora v Thébách dostavili poslové faraona Nefera Setiho a královny Mintaky.

Přinesli málo potěšitelné zprávy. Taita se poprvé dozvěděl o morových ranách, které na království dolehly. „Přijď, jak nejrychleji můžeš, ó moudrý,“ prikazoval faraon. „Potřebujeme tě.“

„Přijedu s novým měsícem bohyně Isis,“ zněla Taitova odpověď. Z jeho strany nešlo o úmyslnou neposlušnost – věděl, že dosud není spirituálně připraven faraonovi radit. Cítil, že ony morové rány jsou projevem většího zla, před nímž ho varovala Samana, matka představená kláštera zasvěceného bohyni Saraswati. Ačkoliv získal schopnost vnímat vnitřním zrakem, dosud se nemohl postavit síle Lži. Nejdřív musí studovat a hloubat o předzvěstech, shromáždit duchovní síly. A musí také čekat na znamení, o němž instinktivně tušil, že se mu ho dostane právě v Gallale.

Musel se však vypořádat s mnoha rušivými vlivy. Brzy se na něj sesypali cizinci ze všech koutů země, poutníci a prosebníci žadonící o laskavost, nemocní a mrzáci hledající uzdravení. Vyslanci panovníků přinášeli bohaté dary a žádali o autoritativní výklad božských znamení. Taita nedočkavě zkoumal jejich aury v naději, že jeden z nich bude posel, kterého očekával. Pokaždé byl zklamán a odmítal posly i jejich dary.

„Nemůžeme si ponechat ani malý díl, mágu?“ žadonil Meren. „Možná se nakonec staneš svatým, to však neznamená, že už nemusíš jít, a tvoje tunika je na cáry. No a já potřebuju nový luk.“

Čas od času v něm návštěvník svou bohatě členitou aurou vzbudil jiskru naděje. Tito lidé hledali moudrost a znalosti a táhla je k němu jeho pověst, kterou si získal v bratrstvu mágů. Jenže přišli od něj čerpat, žádný z nich mu nesahal ani po paty a nemohl mu nic nabídnout. Nicméně je pokaždé pozorně vyslechl, zkoumal jejich slova a hodnotil je. Nedozvěděl se nic významného, avšak občas náhodná poznámka nebo mylný názor poslaly jeho mysl na jinou, dosud nevyzkoušenou dráhu. Prostřednictvím jejich omylů dospíval k protichůdným, a tudíž správným závěrům. Neustále mys-

lel na varování Samanya a Kashyapa – nastávající střetnutí si vyžádá veškerou jeho moudrost, sílu a lstivost. Jinak nepřežije.

Karavany, které přicházely z Egypta a pokračovaly divočinou Safagy k Rudému moři, jim pravidelně přinášely zprávy z vlasti. Vždy když dorazila další, Taita posílal Merena, aby promluvil s jejím vůdcem; všichni se k němu chovali s náležitou úctou, protože věděli, že je důvěrníkem proslulého kouzelníka. Jistého večera se vrátil z města a hlásil: „Obed Tindali, obchodník cestující s karavanou, tě prosí, abys na něj nezapomněl při modlitbách k velkému bohu Hórovi. Posílá ti štědrý dar v podobě nejjemnějších kávových bobů ze vzdálené Etiopie. Ale musím tě požádat, mágu, abys obrnil svou mysl, protože zprávy, které přináší z delty, tě nepotěší.“

Stařec sklopil oči, aby zakryl mrak strachu, který na něj dolehl. Copak mohou být ještě horší zprávy než ty, které už slyšel? Přísně vzhledl a prohlásil: „Nesnaž se mě chránit, Merene. Nic mi nezatajuj. Začal Nil stoupat? Vrátily se záplavy?“

„Zatím ne,“ odpověděl Meren tiše s lítostí v hlase. „Už uplynulo sedm let bez pravidelné závlahy.“

Přísný výraz Taitova obličej se rozplynul. Bez záplav a bohatých úrodných naplavenin, které rozvodněný Nil z jihu přinášel, byl Egypt odsouzen k hladomoru, nemocem a smrti.

„Láme mi to srdce, mágu, ale musím ti sdělit ještě něco horšího,“ zamumlal Meren. „Ta trocha vody, která v Nilu zbyla, se změnila v krev.“

Taita na něj nevěřícně hleděl. „Krev?“ zopakoval jako ozvěna. „To nechápu.“

„Každá tůňka, každý proužek vody změnil barvu na tmavě rudou a páchne jako zasychající krev mršiny,“ řekl Meren. „Ani člověk, ani zvíře se z nich nemohou napít. Koně, skot, dokonce kozy trpí žízní. Břehy řeky lemují vychrtlá těla.“

„Další morová rána! Dosud nevídaná a nepředstavitelná v celých dějinách lidstva od počátku věků,“ zašeptal Taita.

„A není to jediná rána, mágu,“ pokračoval Meren urputně. „Z krvavých vod Nilu vylézají hordy ostnatých ropuch, které jsou velké a rychlé jako psi. Z bradavic, které pokrývají jejich hnusná těla, prýští smrdutý jed. Živí se zdechlinami zvířat. Ale ani to není všechno. Lidé říkají, velký Hór mě netrestej, že ty obludy napadají děti nebo i dospělé, kteří jsou staří nebo slabí a nemohou se bránit. A požírají je zaživa, dokud se nebohé oběti ještě svíjejí a křičí.“ Meren se odmlčel a zhluboka se nadechl. „Co se to děje s naší zemí? Jaká strašlivá kletba na nás byla uvalena, mágu?“

Dlouhá léta, která spolu prožili od válek s uchvatiteli a falešnými faraony a od nástupu Nefera Setiho na dvojité trůn Horního a Dolního Egypta, stál Meren vždy Taitovi po boku. Byl jako jeho adoptivní syn, kterého kouzelník sám nemohl kvůli kastraci zplodit. Ne, Meren nebyl pouhým synem, jeho láska k starci překonávala svou silou i pokrevní pouto. Jeho bolest nyní Taitu dojímala, ačkoliv sám se cítil stejně.

„Proč taková hrůza musela potkat zemi, kterou milujeme, lid, který milujeme, krále, kterého milujeme?“ úpěl Meren.

Taita potřásl hlavou a dlouho mlčel. Pak se naklonil k Merenovi a sevřel mu paži nad loktem. „Bohové se zlobí,“ zašeptal.

„Proč?“ nechápal Meren. Mocný válečník a oddaný společník přemožen pověřčivou hrůzou se chvěl jako vyděšené dítě. „Jakého hříchu jsme se dopustili?“

„Odpověď na tuto otázku hledám od našeho návratu do Egypta. Obětoval jsem bohům a pátral jsem v hloubce širokého nebe po nějakém znamení, ale příčina božského hněvu mi dosud uniká. Jako kdyby ji halil jakýsi zhoubný příkrov.“

„Musíš tu odpověď najít, mágu! Pro faraona, pro nás všechny,“ naléhal Meren. „Jenže kde ještě ji můžeš hledat?“

„Brzy se to dozvím, Merene. Proroci tuto situaci předpověděli. Odpověď mi přinese neočekávaný posel. Člověk

či démon, zvíře nebo bůh. Možná se zjeví jako znamení na obloze, vepsána do hvězd. Ale dostane se mi jí zde, v Galale.“

„Kdy, mágu? Není už příliš pozdě?“

„Možná ještě dnes v noci.“

Taita vstal jediným mrštným pohybem. Navzdory vysokému věku si uchoval pružnost mladého muže. Jeho hbitost a houževnatost přiváděly Merena v úžas i po letech, která strávil po jeho boku. Stařec uchopil hůl odloženou v rohu terasy a zlehka se o ni opřel, když se zastavil u paty schodiště a zahleděl se k vrcholu vysoké věže. Postavili ji pro něj vesničané a prací se zúčastnila každá rodina v Gallale – hmatatelný důkaz lásky a úcty, které cítili ke starému mágovi, jenž jim otevřel pramen sladké vody umožňující městu rozkvět a chránil je neviditelnou, leč mocnou silou svých kouzel.

Taita sledoval očima točité schodiště, které se táhlo po vnějším obvodu věže. Úzké stupně postrádaly zábradlí a vznášely se nad hlubinou. Stařec po nich vyrazil svižně jako kozorožec. Nedíval se pod nohy a bodcem hole lehce tůkal do kamene. Když dosáhl plošiny na vrcholu, usadil se tváří k východu na hedvábný modlicí kobereček. Meren vedle něj položil stříbrnou láhev a zaujal místo v pozadí – dost blízko, kdyby ho Taita potřeboval, ale dost daleko, aby nerušil mágovo soustředění.

Taita vytáhl z hrdla láhve kostěnou zátku a pomalu se napil hořké pálicí tekutiny. Brzy cítil, jak se mu z žaludku do všech svalů a nervů rozlévá teplo a zaplavuje jeho mysl pronikavou a křišťálově čistou září. Tiše si povzdechl a dovolil vnitřnímu oku své duše otevřít se pod tišícím účinkem drogy.

Předchozího dne pohltila starý měsíc temná obluda noci a nebe teď patřilo pouze hvězdám. Stařec se díval, jak se objevují podle své důležitosti v čele s nejjasnějšími a největšími. Brzy posely nebesa svou nespočetnou záplavou a za-

lily poušť stříbřitým přisvitem. Taita studoval hvězdy celý život. Domníval se, že zná všechny, které lze poznat, a že jim rozumí. Nyní však prostřednictvím vnitřního oka dospíval k novému chápání jejich vlastností a polohy, jejich významu a postavení v nekonečném řádu vesmíru i v záležitostech lidí a bohů. Zejména jednu neobyčejně jasnou hvězdu dychtivě hledal. Věděl, že se nachází nejbližší k místu, kde seděl. Jakmile ji spatřil, všemi smysly mu projelo silné vzrušení; v ten večer se zdálo, že ona hvězda visí přímo nad věží.

Poprvé se objevila na obloze přesně devadesát dní po mumifikaci královny Lostris, v noci, která následovala po uložení zapečetěného sarkofágu do hrobky. Zjevila se jako zázrakem. Královna Taitovi před smrtí slíbila, že se k němu vrátí, a mág byl bytostně přesvědčen, že nová hvězda je naplněním její přísahy. Od té doby ho neopustila, po dlouhá léta byla jeho vůdčí hvězdou. Když zaklonil hlavu a podíval se na ni, cítil, jak se zoufalství, jež po Lostrisině smrti ovládlo jeho duši, zmírňuje.

Když teď na Lostrisinu hvězdu hleděl vnitřním okem, viděl, že ji obklopuje aura. V porovnání s těmi, které vyzářovaly z nebeských obrů, nebyla sice tak výrazná, zato se jí žádná nevyrovnala svou nádherou a vznešeností. Taita cítil, jak láska k Lostris plápolá neztenčeným plamenem a hřeje ho na duši. Náhle ztuhl zděšením a žilami mu k srdci proudil chlad.

„Mágu!“ Meren vycítil změnu jeho nálady. „Co tě trápí?“ Položil Taitovi ruku na rameno, v druhé svíral rukojeť meče. Bolest nedovolila starci promluvit. Netrpělivě setřásl Merenu dlaň a dál hleděl k obloze.

Od chvíle, kdy na ní naposled spočinul zrakem, Lostrisina hvězda několikanásobně zvětšila svůj normální objem. Její dříve jasná a intenzivní aura vybledla, konstantní zář se změnila v blikavé světélkování a chvíle se jako potrháná zástava poražené armády. I její obrys se zdeformoval – uprostřed se zúžila a na koncích protáhla.

Dokonce i Meren si změny všiml. „Tvoje hvězda! Něco se s ní stalo. Co to znamená?“ Věděl, jak je pro Taitu důležitá.

„To zatím nedokážu říct,“ zašeptal mág. „Nech mě o samotě, Merene. Vrať se domů a vyspi se. Nesmí mě nic rušit. Ráno pro mě můžeš přijít.“

Taita hvězdu hlídal, dokud s blížícím se svítáním nevybledla a nezmizela. Než se Meren vrátil, aby ho odvedl dolů, věděl, že Lostrisina hvězda je odsouzena k smrti.

Ačkoliv byl po probdělé noci unavený, nedokázal usnout. Představa umírající hvězdy mu zaplnila mysl a zmocnily se ho temné, zlověstné předtuchy. Poslední a nejstrašnější projev sil zla. Nejdřív morové rány, které zabíjely lidi i zvířata, a nyní strašlivý zhoubný nádor, jenž ničí hvězdy. Následujícího večera už Taita na věž nevystoupil. Místo toho odešel do pouště hledat útěchu. Ačkoliv Meren dostal přísný rozkaz, že nesmí svého pána sledovat, vydal se za ním, aby nad ním alespoň zpovzdálí držel ochrannou ruku. Taita jeho přítomnost pochopitelně vycítil a zmátl svého služebníka tím, že se zahalil kouzlem utajení. Nervózní Meren, obávající se o jeho bezpečnost, svého pána celou noc neúspěšně hledal. Když za úsvitu spěchal do Gallaly, aby zorganizoval záchrannou výpravu, našel mága sedět na terase starého chrámu.

„Zklamal jsi mě, Merene. Co je to s tebou? Po nocích se kdesi potuluješ a zanedbáváš své povinnosti,“ popíchl udatného válečníka. „A teď mě chceš dokonce mučit hladem. Zavolej tu novou služku, kterou jsi zaměstnal, a budeme doufat, že její kuchařské umění nezaostává za její hezkou tvářičkou.“

Přes den si nešel lehnout; seděl sám ve stínu na terase. Hned po večeri znovu vylezl na věž. Slunce kleslo za horizont jen o šířku prstu, ale Taita se rozhodl, že nesmí zmeškat ani vteřinu ze zšeřelých hodin, kdy vycházejí hvězdy. Přišla noc, rychle a pokradmu jako zloděj. Taita upíral oči k východu. Světýlka propichovala potměný oblouk noční oblohy a pak se nad mágovou hlavou náhle objevila hvězda Lostris. S úžasem si všiml, že opustila své stálé místo v řetězu planet. Teď visela jako pohasínající lucerna nad gallalskou věží.

Přestala být hvězdou. Za těch pár hodin, co ji viděl zacházet, vybuchla do ohnivého mraku a rozpadala se zevnitř,

obklopena hrozivě temnými parami a zalita vnitřními plameny, které ji pohlcovaly v mocné záři, jež osvětlovala noční klenbu.

Taita prožil dlouhou noc naplněnou čekáním a pozorováním. Zmrzačená hvězda neopustila svou pozici vysoko nad jeho hlavou. Za svítání pořád ještě blikala a následující noc se objevila na stejném nebeském stanovišti. Noc za nocí zůstávala upevněna na obloze jako tajemný maják, jehož strašidelné světlo natahuje prsty k nejbzdálenějším koutům nebes. Mraky doprovázející destrukci kolem ní vířily v divokém rejži. Z centra hmoty občas vystřelil plamenný chvost, který vzápětí pohasl, aby po chvíli vyšlehl na jiném místě.

Za rozbřesku přišli ke starému chrámu vesničané a čekali, až je mág přijme k audienci ve stínu vysoké sloupové síně. Když Taita sestoupil z věže, tlačili se kolem něho a dožadovali se vysvětlení mohutné plamenné erupce, jež visela nad městem. „Ó mocný mágu, ohlašuje snad další pohromu? Copak Egypt ještě dost netrpěl? Vysvětli nám prosím to děsivé znamení.“ Nemohl jim však nabídnout slova útěchy. Jeho dosavadní usilovná studia jej na nepřírozené chování Lostrisiny hvězdy ani v nejmenším nepřipravila.

Nový měsíc dorůstal do úplňku a jeho světlo tlumilo děsuplnou záři umírající hvězdy. Když zapadl, hvězda Lostris opět dominovala obloze a hořela tak jasně, že její nebeské družky bledly jako bezvýznamná tělesa. Jako přilákáno majákem se od jihu přihnalo mračno kobylek a sneslo se na Gallalu. Zdržely se dva dny a po jejich odletu nezůstalo na zdevastovaných závlahových polích jediné stéblo prosa, v holých korunách olivovníků se netřepetal jediný list. Větve granátových jabloní obalené roji žravého hmyzu popraskaly a ulámaly se. Ráno třetího dne se kobylky vznesly do vzduchu v obrovském bzučícím mraku a zamířily na západ k Nilu, aby přinesly zkázu dalším polím, která již tak trpěla nedostatkem vláhy po sedmi letech bez pravidelných záplav.

Egyptská země upadala a zmírala a její obyvatelstvo propadlo zoufalství.

Pak přišel do Gallaly další návštěvník. Objevil se za noci, ale plameny Lostrisiny hvězdy hořely jasně jako olejová lampa v posledním záchvěvu těsně před zhasnutím, takže Meren mohl ukázat Taitovi karavanu, když ji ještě od města dělilo několik mil.

„Ta nákladní zvířata přicházejí ze vzdálených krajů,“ poznamenal Meren. Velbloudi nepocházeli z Egypta a byli dosud natolik vzácní, že vzbudili jeho zájem. „Nejdou obvyklou karavanní cestou, míří sem rovnou z pouště. To je divné. Musíme se mít před nimi na pozoru.“ Cestovatelé z cizí země bez váhání našli cestu a zamířili rovnou k chrámu, jako kdyby je vedl místní průvodce. Vodiči velbloudů přiměli zvířata ulehnout a prostranství ovládl hlučný zmatek typický pro karavanu rozbíjející ležení.

„Zajdi za nimi,“ požádal Taita mladšího společníka, „a zjisti o nich co nejvíc.“

Meren se vrátil, až když slunce stálo vysoko na obzoru. „Je jich dvacet, všechno sluhové a pomocníci. Říkají, že strávili mnoho měsíců na cestě, aby se s námi sešli.“

„Kdo je vede? Co ses o něm dozvěděl?“

„Ani jsem ho nezahlédl. Uložil se k odpočinku. Ten stan uprostřed tábora je jeho. Je vyroben z nejjemnější vlny. Všichni jeho muži o něm mluví s nejvyšší úctou a obdivem.“

„Jak se jmenuje?“

„Vlastně ani nevím. Mluví o něm jako o hitamovi, ale to snad není jméno. V jejich jazyce to slovo znamená *vynikající učelec* .“

„Co tady ten člověk hledá?“

„Tebe, mágu. Přišel za tebou. Vůdce karavany se ptal jmenovitě po tobě.“

Taitu to nepřekvapilo. „Co máme k jídlu? Musíme toho hitamu řádně pohostit.“

„Kobylky a sucho nám toho moc nenechaly. Pár uzených ryb a kukuřice na několik slaných placek.“

„A co houby, které jsme včera nasbírali?“

„Ty shnily a smrděly, takže jsem je musel vyhodit. Třeba bych našel něco ve vesnici.“

„Ne, své přátele s tím nebudeme otravovat. Už tak mají dost těžký život. Vystačíme s tím, co máme.“ Nakonec je zachránila velkomyslnost jejich hosta. Hitama přijal pozvání na večeři a po Merenovi, který mu je vyřizoval, poslal darem tučného mladého velblouda. Bezpochyby věděl, že místní obyvatelstvo trpí krutým hladem. Meren zvíře porazil a připravil opékanou kýtu. Zbytek masa postačí nejen pro hitamovo služebnictvo, ale po dlouhé době si naplní žaludky i vesničané.

Taita očekával návštěvníka na střeše chrámu. Nemohl se dočkat, až zjistí jeho totožnost. Titul napovídal, že bude jedním z mágů, možná opat nějaké sekty vzdělanců. Předtucha mu napovídala, že se může nadít významného odhalení.

Že by konečně posel, jehož příchod předpověděli proroci? Ten, na kterého tak dlouho čekám? ptal se sám sebe a pak se zachvěl – slyšel, jak Meren přivádí hosta po širokém kamenném schodišti.

„Dávejte pozor na svého pána, stupně jsou sešlapané a mohli byste nebezpečně uklouznout,“ varoval Meren nosiče, kteří po chvíli vystoupili na terasu. Pomohl jim položit nosítka se záclonami blízko k Taitově rohoži a pak postavil na nízký stůl mezi oběma muži stříbrnou mísu šerbetu s pomerančovou příchutí a dvě menší misky na pití. Když byl hotov, tázavě pohlédl na svého pána a mistra. „Přeješ si ještě něco, mágu?“

„Můžeš odejít a nechat nás o samotě, Merene. Zavolám tě, až budeme chtít večeřet.“ Taita nalil do misky šerbet a postavil ji k mezeře mezi závěsy, které kryly otvor nosítek a zatím zůstávaly zataženy. „Buď pozdraven a vítěj. Přinášíš čest mému domovu,“ zamumlal ke svému neviditelnému hostu. Odpovědi se nedočkal, a tak zaměřil sílu vnitřního oka na palankýn. Udivilo ho, že za hedvábnou oponou nespatrił ani náznak aury živoucí bytosti. Ačkoliv prohlédl vnitřní prostor velmi pečlivě, nepostřehl sebeslabší známku života, jen

sterilní prázdnotu. „Je tam někdo?“ Rychle vstal a přistoupil k nosítkům. „Mluv!“ zavelel. „Co je tohle za dábelský kousek?“

Prudce rozhrnul závěs a překvapeně ustoupil. Na polštářované podlaze seděl se zkříženýma nohama muž otočený obličejem k němu. Jeho na kost vyhublé tělo halila pouze šafránově žlutá bederní rouška. Měl holou hlavu a vyschlou kůži tak svaštělou, jako by ji právě svlékl had. Obličej připomínal mumii, ale jeho vážný výraz dodával rysům tváře vnitřní krásu.

Taita nedokázal zadržet slova, která se mu drala na jazyk. „Nemáš auru!“ zvolal.

Hitama lehce sklonil hlavu. „Ty také ne, Taito. Nikdo z nás, kdo jsme se vrátili z chrámu bohyně Saraswati, nevyzařuje rozpoznatelnou auru. Část svého lidství jsme nechali u Kashyapa, nosiče lampy. Tento nedostatek nám dovoluje poznat jeden druhého.“

Taita se nad těmito slovy krátce zamyslel. Hitama v podstatě zopakoval, co mu řekla matka představená.

„Kashyap je mrtev a jeho místo před tváří bohů zaujala žena. Velekněžka Samana. Od ní vím, že nás zasvěcenců je víc. Ty jsi však první, s kým jsem se potkal.“

„Daru vnitřního oka se dostalo pouhé hrstce smrtelníků a z toho mála nás zbylo jen pár. Náš počet byl zredukován – ze zlověstného důvodu, který ti v patřičné chvíli vysvětlím.“ Odsunul se a udělal na podušce vedle sebe místo. „Pojď a sedni si vedle mě, Taito. Sluch už mě zrazuje a máme si hodně o čem povídat, ovšem náš čas se povážlivě krátí.“ Návštěvník přešel z lámané egyptštiny do jazyka tenmass, řeči zasvěcenců, kterou dokonale ovládal. „Musíme zachovat diskrétnost.“

„Jak jsi mě našel?“ zeptal se Taita stejným jazykem, když se usadil vedle hosta.

„Přivedla mě hvězda.“ Starý věštec pozvedl tvář k vychodní obloze. Setmělo se a nebeská kopule nad nimi majestátně zářila. Lostrisina hvězda stále visela přímo v nadhlavníku, ale už ztratila pevné jádro. Stal se z ní pouhý oblak

žhnoucích plynů, jehož páry po dlouhých keříčkovitých cárech odfoukával sluneční vítr.

„Byl jsem si dobře vědom svého intimního spojení s tou hvězdou,“ zamumlal Taita.

„A měl jsi k tomu pádný důvod,“ ujistil ho cizí stařec záhadně. „S tou hvězdou je spjat tvůj osud.“

„Jenže teď nám umírá před očima.“

Věkovitý mudrc sledoval pohledem směr, kterým ukazovaly Taitovy rozechvělé prsty. „Nic neumírá. To, co nazýváme smrt, je jenom změna stavu. Zůstane s tebou navždy.“

Taita se nadechl, ale než mu ze rtů splynulo *Lostris*, návěštník ho gestem zarazil.

„Nevyslovuj její jméno nahlas. Mohl bys ji tím prozradit nepřátelům, kteří vám chtějí ublížit.“

„Její jméno je tedy mocným kouzlem?“

„Beze jména nemůže existovat žádná bytost. I bohové je potřebují. Pouze Pravda je bezejmenná.“

„A Lež,“ doplnil Taita, ale stařec zavrtěl hlavou.

„Lež se jmenuje Ahriman.“

„Když už jsme u jmen – ty moje znáš, ale já ohledně tvého tápu v temnotě.“

„Jsem Demeter.“

Taita to jméno okamžitě poznal. „Demeter je jeden z polobohů. Jsi to ty?“

„Jak vidíš, jsem obyčejný smrtelník.“ Pozvedl ruce rozklepané paralýzou. „Jsem dlouhověký jako ty Taito. Žiji už nadměrně dlouho, ale naštěstí brzy zemřu. Už teď umírám. A až přijde tvůj čas, budeš mě následovat. Nikdo z nás není polobůh. Nepatříme mezi blahoslavené nesmrtelné.“

„Tak rychle mě nesmíš opustit, Demetere, vždyť jsme se teprve setkali,“ protestoval Taita. „Tak dlouho jsem na tebe čekal! Tolik se toho od tebe musím dozvědět! Jistě právě kvůli tomu jsi mě vyhledal. Přece jsi sem nepřišel zemřít!“

Demeter pokýval hlavou na souhlas. „Zůstanu s tebou, dokud budu moci, ale jsem už sešlý věkem a vyčerpaný neustálým pronásledováním silami Lži.“

„Nesmíme tedy ztratit ani hodinu z času, který nám byl vyměřen. Pouč mě,“ požádal Taita skromně. „Ve srovnání s tvou učeností jsem jako malé dítě.“

„Už jsme začali,“ opáčil Demeter.

„Čas je stejná řeka jako ta nad námi.“ Demeter zvedl obličej k Oceánu, nekonečné řece hvězd, která plynula nebesy od obzoru k obzoru. „Nemá začátek a nemá konec. Předemnou byl jiný, stejně jako před ním žila nespočetná řada jeho předchůdců. Vložil břímě povinnosti na má bedra jako božský štafetový kolík, který jeden běžec předává druhému. Někteří jej donesou dál než ostatní. Můj běh se blíží ke konci, protože už jsem pozbyl síly. Teď musím kolík předat tobě.“

„Proč mně?“

„Tak bylo stanoveno a my nemůžeme toto rozhodnutí ani zpochybňovat, ani se mu protivit. Musíš mi otevřít svou mysl, Taito, a převzít, co ti mám předat. Je však mou povinností tě varovat, že to bude jedovatý dar. Jakmile ho obdržíš, možná už nikdy nezakusíš slastný klid, protože na svých ramenou poneseš veškeré utrpení a bolesti světa.“

Mezi oběma muži se rozhostilo mlčení, v němž Taita přemýšlel o neradostných perspektivách. Nakonec si povzdechl. „Odmítl bych, kdybych mohl. Pokračuj, Demetere, neboť proti nevyhnutelnému nemohu bojovat.“

Demeter přikývl. „Věřím, že uspěješ tam, kde jsem já tak žalostně zklamal. Staneš se hlídačem brány v pevnosti Pravdy a budeš ji střežit proti zuřivým útokům přísluhovačů Lži.“

Do Demeterova šepotu pronikla odvaha a mluvil s o to větší naléhavostí. „Hovořili jsme o bozích a polobožích, o adeptech a blahoslavených nesmrtných. Na základě toho soudím, že těmto věcem již dostatečně hluboce rozumíš. Mohu ti toho však říci mnohem víc. Od počátku věků, od dob Velkého chaosu, byli bohové neustále povyšováni a zase sráženi. Bojovali mezi sebou i proti služebníkům Lži. Titány,

starší bohy, svrhli bohové olympští. I ti postupem času zeslábli. Nikdo v ně nevěří, nikdo se k nim nemodlí. Nakonec budou poraženi a nahradí je mladší božstva – a pokud neuspějeme, mohou je vystřídat zhoubné síly Lži.“ Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval pevnějším hlasem. „Tyto vzestupy a pády božských dynastií jsou řízeny univerzálně platnými a neměnnými přírodními zákony, které vnesly řád do Velkého chaosu. Těmito zákony se řídí celý náš vesmír. Ovládají stoupání moře při přílivu a jeho pokles při odlivu. Upravují střídání dne a noci. Řídí a ovládají vítr a bouře, sopky a zemětřesení, vzestupy a pády říší, dokonce tok času. Bohové jsou pouhými služebníky Pravdy. Nakonec pak zůstane jen Pravda a Lež.“ Demeter se náhle ohlédl za sebe, v obličejí výraz rezignované melancholie. „Cítíš to, Taito? Slyšíš to?“

Taita musel vyburcovat všechny smysly, aby postřehl tiché šelestění vzduchu, které připomínalo mávnutí křídel supa usedajícího k hostině na mrtvém zvířeti. Němě přikývl, příliš pohnutý, aby dokázal promluvit. Přítomnost velkého zla jako by ho ochromila. Zmobilizoval veškeré duševní síly, aby se mu dokázal postavit.

„Už je tady s námi.“ Demeter ztišil hlas, mluvil s potížemi a těžko popadal dech, jako by mu plíce drtila tíha všeho zla na zemi. „Cítíš její pach?“ zeptal se.

Taita nasál vzduch rozšířeným chřípím a zachytil neznamenný zápach zkaženosti a rozkladu, nemocí a hnijícího masa, morových výparů a obsahu vyhřezlých střev. „Cítím ji a vnímám ji,“ odpověděl.

„Hrozí nám velké nebezpečí.“ Demeter se natáhl k Taitovi. „Spojme ruce!“ zavelel. „Odoláme jí pouze společnými silami.“

Jakmile se jejich prsty dotkly, přeskočila mezi nimi intenzivní modrá jiskra. Taita potlačil prvotní impulz, který jej nutil uškubnout rukou a přerušit kontakt. Sevřel Demeterovy dlaně ve svých a pevně je držel. Mezi oběma muži se přelévala síla. Zhoubný vliv pomalu slábl, zlo se vzdalovalo a mohli zase volně vydechnout.

„Bylo to nevyhnutelné,“ povzdechl si Demeter rezignovaně. „Posledních několik století – poté, co jsem unikl z pavučiny jejích kouzel a půvabů – mě usilovně hledala. Avšak když jsme se teď spojili, vytvořili jsme takovou přehradu duševní energie, že ji dokázala i z obrovské vzdálenosti rozpoznat, stejně jako žralok vycítí hejno sardinek dlouho před tím, než je uvidí.“ Se smutkem v očích se podíval na Taitu, který jej stále držel za ruce. „Mým prostřednictvím nyní ví i o tobě, Taito. Ale kdybych zde nebyl, dozvěděla by se o tobě jinak. Pachová stopa, kterou zanecháváš v kosmickém větru, je silná a ona je nejdravější predátor.“

„Říkáš *ona*? Kdo je ta žena?“

„Říká si Eos.“

„To jméno jsem už slyšel. Žena jménem Eos navštívila před více než padesáti generacemi chrám bohyně Saraswati.“

„Je to tatáž žena.“

„Eos je starobylá bohyně úsvitu, sestra slunečního boha Héliá,“ řekl Taita. „Byla to nenasytná nymfomanka, kterou rozdrtily mlýnské kameny bojů mezi Titány a Olympany.“ Zavrtěl hlavou. „Tohle musí být jiná Eos.“

„Máš pravdu, Taito. Je to jiná Eos. Ta naše je přísluhovačkou Lži. Je to ta největší podvodnice, uzurpátorka, zrádkyně, zlodějka, požiračka dětí. Přivlastnila si totožnost starověké bohyně a osvojila si všechny její nectnosti, zatímco dobré vlastnosti odhodila.“

„Mám tomu rozumět tak, že Eos přežila padesát generací? To by znamenalo, že je jí přes dva tisíce let!“ zdůraznil Taita pochybovačně. „Co je zač? Smrtná žena? Nesmrtelná bohyně?“

„Na počátku to byla smrtelná žena. Před dlouhými lety sloužila jako velebná v Apollónově chrámu v Tróji. Když město dobyli Spartané, unikla drancování a převzala jméno Eos. Pořád byla člověkem, ale nenacházím slov, abych popsal, co se z ní stalo potom.“

„Samana mi v chrámu ukázala starý nápis, který zaznamenává návštěvu ženy z Tróje,“ vzpomněl si Taita.

„To byla ona. Opat Kurma jí dal dar vnitřního oka. Věřil, že je vyvolená. Eosina schopnost podvádět a skrývat své pravé úmysly je tak dokonale vyvinutá, že ošálila i Kurmu, velkého mudrce a učence. Ani on ji neprohlédl.“

„Pakliže je Eos ztělesněním všeho zla, zajisté je naší povinností ji vyhledat a zničit.“

Demeter se smutně usmál. „Tomuto cíli jsem zasvětil celý svůj dlouhý život, ale ona je prohnaná jako ďábel a nepolapitelná jako vítr. Nevyzařuje žádnou auru. Dokáže se uchránit kouzly, která dalece překonávají mé znalosti okultních věd. Klade pasti a léčky, do nichž chytá ty, kteří ji hledají. Snadno se pohybuje z jednoho kontinentu na druhý. Kurma pouze zvýšil její sílu a moc. Nicméně jednou jsem uspěl a našel jsem ji.“ Demeter se vzápětí opravil: „Není to tak docela pravda. Nenašel jsem ji. Ona mě vyhledala.“

Taita se dychtivě předklonil. „Ty to zlověstné stvoření znáš? Setkal ses s ní tváří v tvář? Pověz mi, Demetere, jak vypadá?“

„Je-li ohrožena, dokáže měnit svůj vzhled jako chameleon. Mezi její nespočetné nectnosti však patří marnivost. Neumíš si ani představit krásu, kterou na sebe může vzít. Omračuje smysly a vzpírá se rozumu. V takové podobě jí žádný muž neodolá. Pohled na ni srazí i tu nejvznešenější duši na úroveň zvířete.“ Odmlčel se a oči se mu zakalily smutkem. „Navzdory náročnému výcviku adepta jsem nedokázal potlačit základní lidské pudy. Ztratil jsem schopnost rozpoznat a uvědomit si následky svého konání. V té chvíli pro mě neexistovalo nic než ona. Ovládla mě nezřízená touha. Pohrávala si se mnou jako podzimní vítr s uschlým listem. Pro mne to bylo, jako kdyby mi dala úplně všechno, každé potěšení dostupné na této zemi. Dala mi své tělo.“ Tiše zasténal. „I teď mě pouhá vzpomínka přivádí na pokraj šílenství. Každá oblina a kyprá křivka, okouzující otvor a voňavá štěrbin... Ani jsem se nesnažil jí odolat, protože to by nedokázal žádný smrtelník.“ Demeterovy bledé rysy ožily vzrušenou červení.

„Před chvílí jsi, Taito, poznamenal, že původní Eos byla neukojitelná nymfomanka. Jistě tomu tak bylo, protože ta druhá Eos její choutky ještě překonává. Když svého milence líbá, vysává z něj životní sílu, jako když ty nebo já sajeme šťávu ze zralého pomeranče. Když přijme muže mezi své nohy při tom nádherném, leč pekelném páření, zbavuje ho samotné podstaty jeho osobnosti. Připravuje jej o jeho duši, která je ambrózií, jíž se živí. Je jako obludný upír, který saje lidskou krev. Za oběti si vybírá jen vyšší bytosti, muže a ženy *dobré* v tom pravém smyslu slova, služebníky Pravdy, mágy vynikající pověsti nebo proroky obdařené milostí bohů. Jakmile svou oběť vyčenicchá, pronásleduje ji stejně neúnavně, jako když rys štve jelena. Je všežravec. Nezáleží jí na věku nebo vzhledu, na tělesné křehkosti či znetvoření. Její chuť se neukájí masem, nýbrž duší. Požírá mladé i staré, muže i ženy. Jakmile je polapí do svých jemných sítí a zotročí si je, vysaje z nich nashromážděnou moudrost, vědomosti a zkušenosti. Saje je z jejich úst prostřednictvím svých proklatých polibků. Saje je z jejich beder při svém odporném objetí. A zanechá jen prázdnou slupku.“

„Podobnou tělesnou výměnu jsem již viděl,“ podotkl Taita. „Když Kashyap došel na konec života, předal svou moudrost a učenost Samaně, kterou si zvolil za svého nástupce.“

„Jenže to, co jsi viděl, byla dobrovolná výměna. Obscenní akt, který předvádí Eos, není nic jiného než totální znásilnění, tělesná invaze a dobytí duše. Je ničitelka těl a požiračka duší.“

Taita zůstal hodnou chvíli jako omráčený. Nakonec se zeptal: „Říkáš, že si bere staré a nemocné? Muže a ženy? Že je jí jedno, jestli jsou zdraví, nebo zmrzačení? Jak se páří s těmi, kdo již nejsou schopni tělesného spojení?“

„Vládne mocí a schopnostmi, které my, ač adepti, nedokážeme pochopit, natož napodobit. Vyvinula a zdokonalila umění regenerovat chybějící nebo slabé části těl svých obětí, byť pouze na jediný den, který jí stačí, aby je následně zničila tím, že jim vymaže mysl a připraví je o podstatu bytí.“

„Němčině pořád jsi neodpověděl na mou původní otázku, Demetere. Co je zač? Smrtelná žena? Nesmrtelná bohyně? Zná vzácná krása, jíž se dokáže odít, nějaké meze? Copak není tak zranitelná zubem času a útrapami věku jako ty nebo já?“

„Moje odpověď na tvou otázku, Taito, zní tak, že nevím. Klidně to může být nejstarší žena na světě.“ Demeter rozpráhl paže v bezmocném gestu. „Zdá se však, že objevila tajemství nějaké moci, kterou dříve vládli pouze bohové. Činí to z ní bohyni? To nevím. Možná není nesmrtelná, ale její věk rozhodně překonává lidské rozměry.“

„Co navrhuješ, Demetere? Jak ji můžeme vystopovat do jejího doupěte?“

„Už tě našla. Vzbudil jsi její obludné choutky. Nemusíš ji hledat. Už po tobě jde. Přisaje se k tobě.“

„Demetere, já už jsem dávno imunní proti všem pokušením a nástrahám, které mi může žena – i tohle dábelské stvoření – položit do cesty.“

„Chce tě a musí tě dostat. My dva však pro ni představujeme hrozbu.“ Stařec se nad svým vlastním prohlášením na chvíli zamyslel. „Ode mě si již vzala prakticky všechno, co jsem jí mohl dát. Bude se mě chtít zbavit a tebe izolovat, ale současně se musí postarat, aby se ti nic nestalo. Sám jí ovšem budeš jen těžko odolávat. Spojenými silami ji snad dokážeme zahnat a možná i podrobit její údajnou nesmrtelnost zkoušce.“

„Jsem rád, že tě mám po mém boku,“ řekl Taita.

Demeter hned neodpověděl; pozoroval Taitu s podivným, novým výrazem v obličejí. Nakonec se tiše zeptal: „Necítíš strach? Předtuchu katastrofy?“

„Ne. Věřím, že společně můžeme uspět,“ odvětil Taita.

„Vzal jsi v úvahu mé vážné varování. Chápeš, proti jaké moci se postavíme. A přesto neváháš. Nechováš žádné pochyby, ty, jenž jsi nejmoudřejším z lidí. Jak to vysvětlíš?“

„Vím, že je to nevyhnutelné. Musím se jí postavit s odvahou a statečným srdcem.“

„Taito, nahlédni do nesmírných hlubin své duše. Postřehneš v sobě radostné vzrušení? Kdy ses naposled cítil tak silný a vitální?“

Taita nasadil zamyšlený výraz a mlčel.

„Musíš k sobě být absolutně upřímný, Taito. Cítíš se jako bojovník, jenž kráčí do bitvy, kterou nemusí přežít? Nebo nacházíš ve svém nitru jiné, nežádoucí emoce? Nemáš chuť mávnout rukou nad všemi následky jako mladík, který spěchá na schůzku s milenkou?“

Taita stále mlčel, ale výraz jeho tváře se změnil. Lehký ruměncem vybledl, v očích se objevil střízlivý pohled. „Nebojím se,“ řekl nakonec.

„Odповěz mi po pravdě. Tvoje mysl se hemží chlipnými představami a přetéká podvědomou touhou, je to tak?“ Taita zamhouřil oči a zaťal zuby. Demeter nelítostně pokračoval: „Už tě nakazila svým zlem. Omotala tě svými pokušitelskými kouzly. Pokřiví tvůj úsudek. Brzy začneš pochybovat, že je zlá. Brzy ti bude připadat vznešená a ctnostná jako žádná jiná žena. Naopak já se ti budu zdát jako ztělesnění zla, jako kazisvět, který štve tvou mysl proti ní. Až se to stane, ona uspěje – rozdělí nás a mě zahubí. A ty se jí pokorně a z vlastní vůle podvolíš. Bude triumfovat nad námi oběma.“

Taita se otrásl, jako by ze sebe setřepával roj jedovatého hmyzu. „Promiň, Demetere!“ zvolal. „Teď, když jsi mě varoval před tím, co dělá, cítím, jak ve mně vzrůstá vyčerpávající slabost. Ztrácel jsem kontrolu nad svými myšlenkami a svým zdravým úsudkem. Co říkáš, je pravda. Pronásleduje mě podivná touha. Velký Hóre, ochraňuj mě!“ zasténal. „V životě by mě nenapadlo, že ještě někdy zakusím takovou bolest. Domníval jsem se, že muka tělesné touhy jsem odložil v dávné minulosti.“

„Protichůdné emoce, které na tebe útočí, nevyvěrají z tvé moudrosti a intelektu. Jde o infekci ducha, o jedovatý šíp vystřelený z luku velké čarodějnice. Kdysi mě pronásledovala úplně stejně. Vidíš, do jak ubohého stavu mě dostala. Naučil jsem se však, jak přežít.“

„Teď to nauč ty mě. Pomoz mi, abych jí dokázal odolat, Demetere.“

„Nevědomky jsem k tobě Eos dovedl. Věřil jsem, že jsem jí unikl, jenže ona mě využila jako loveckého psa, který vyčenichal tvou stopu a dovedl ji k tobě, její příští oběti. Nyní musíme stát bok po boku jako jedna bytost. Jedině tak můžeme doufat, že přečkáme její nápory. Především však musíme opustit Gallalu. Nesmíme se dlouho zdržovat na jednom místě. Nebude-li s jistotou vědět, kde se právě nacházíme, nedokáže na nás tak snadno soustředit svou moc. Musíme kolem sebe trvale rozprostřít oponu utajení a zakrýt tak své pohyby.“

„Merene!“ zvolal Taita naléhavě. Bojovník spěšně přiběhl ke svému pánovi. „Jak rychle můžeme být připraveni na odchod z Gallaly?“

„Ihned přivedu koně. Ale kam půjdeme, mistře?“

„Do Théb a do Karnaku,“ odpověděl Taita a podíval se na Demetera.

Stařec souhlasně přikývl. „Musíme využít všechny dostupné zdroje, tělesné i duševní.“

„Faraon je miláček bohů a nejmocnější z lidí,“ přitakal Taita.

„A ty jsi nejpřednější z jeho oblíbenců,“ řekl Demeter. „Musíme odjet ještě dnes v noci a vyhledat ho.“

Taita jel na Vichřici a Meren hned za ním na jednom z koní, které přivedli z plání Ecbatany, Demeter ležel v nosítkách kymácejících se vysoko na hřbetě velblouda vedle Taity. Závěsy nosítek byly odhrnuty a oba mágové mohli nerušeně rozmlouvat v tichých zvucích doprovázejících pohyb karavany – cinkání postrojů, šustění kopyt v písku, volání sluhů a strážných. V noci se dvakrát zastavili, aby si odpočinuli a napojili zvířata. Při každé zastávce Taita s Demeterem provedli kouzlo utajení. Jejich spojené síly byly úžasné a opona, kterou utkali, se zdála neprostupná. Přesto pokaždé propátrali vnitřním zrakem noční poušť a nasedli a vyjeli teprve tehdy, když nezaregistrovali zhoubnou přítomnost Eos.

„Pro tuto chvíli nás ztratila, ale nebezpečí stále hrozí. A nejvíc když spíme. Neměli bychom spát oba současně,“ radil Demeter.

„Už nikdy nesmíme polevit v ostražitosti,“ potvrdil Taita. „Budu se mít na pozoru před lehkovážnými chybami. Podcenil jsem našeho nepřítele a dovolil jsem Eos, aby mě zastihla nepřipraveného. Stydím se za svou slabost a hloupost.“

„Moje vina je stonásobně větší než tvoje,“ přiznal Demeter. „Obávám se, že mých sil valem ubývá, Taito. Měl bych tě vést, ale chovám se jako novic. Další pochybení si už nemůžeme dovolit. Musíme vypátrat slabinu naší protivnice a tam na ni zaútočit, ovšem tak, abychom sami sebe neodhalili.“

„Navzdory všemu, co jsi mi o ní řekl, jsou mé znalosti a chápání Eos žalostně nedostatečné. Musíš si vzpomenout na každý detail, který jsi o ní za svého utrpení zjistil, bez ohledu na to, jak triviální nebo bezvýznamný ti připadá,“ nabádal Taita svého druha. „Jinak proti ní budu stát jako slepý, zatímco ona bude mít na své straně všechny výhody.“

„Ty jsi z nás dvou ten silnější,“ namítl Demeter. „Ale máš pravdu. Vzpomeň si, jak bleskurychle zareagovala, když jsme se my dva setkali a ona rozpoznala naše spojené síly. Během několika hodin po našem setkání si nás mohla v klidu prohlédnout. Od této chvíle na mě bude útočit ještě neúnavněji a divočeji. Neoddechne si, dokud ti nepředám vše, co jsem se o ní dozvěděl. Nevíme, jak dlouho spolu pobudeme, než mě zabije nebo mezi nás vrazí klín. Každá hodina má nezměrnou cenu.“

Taita přikývl. „Pak tedy začneme s tím nejdůležitějším. Víš, kdo je a odkud přišla. Teď musím zjistit, kde se zdržuje. Kde je, Demetere? Kde ji můžeme najít?“

„Od svého útěku z Apollónova chrámu – před dávnými věky, když Agamemnon a jeho bratr Menelaos dobyli Tróju – se skrývala v mnoha doupatech.“

„Kde se odehrálo tvé osudové setkání s ní?“

„Na ostrově v Prostředním moři, který se od té doby stal opěrným bodem mořského lidu, národa korzárů a pirátů.“

Tehdy žila na svazích velké kouřící hory, kterou pojmenovala Etna, sopky, jež plivala oheň a síru a chrlila do nebes oblaka jedovatého kouře.“

„To už je dávno.“

„Staletí před tím, než jsme se ty nebo já narodili.“

Taita se suše zasmál. „Tak to je opravdu dávno.“ Jeho výraz ztvrdl. „Myslíš, že Eos pořád žije na Etně?“

„Už tam není,“ odpověděl bez váhání Demeter.

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Když jsem se osvobodil z jejího zajetí, mé otřesené tělo se potácelo na pokraji hrobu, mysl byla vykořeněná a fyzické síly mě zcela opustily v důsledku utrpení, které jsem musel od ní snášet. Držela mě jen málo přes deset let, ale každý rok jsem zestárl o celé věky. Přesto jsem dokázal využít mohutné sopečné erupce, která zakryla můj útek. Pomohli mi také kněží malého bezvýznamného boha, jehož chrám stál v údolí pod východním svahem Etny. Ti mě v chatrném člunu propašovali přes úzký průliv na pevninu a odvedli mě do dalšího chrámu své sekty, ukrytého v horách. Tam mě světili do péče svých bratrů. Svatí kněží mi pomohli obnovit zbytky sil, které jsem potřeboval, abych přemohl mimořádně zhoubné kouzlo, jež za mnou Eos vyslala.“

„Nemohl jsi ho obrátit proti ní?“ zajímal se Taita. „Nemohl jsi ji zranit jejím vlastním kouzlem?“

„Zdá se, že podlehla sebeuspokojení, protože podcenila mé zbývající síly a chránila se jen nedostatečně. Namířil jsem protiúder na její esenci, kterou jsem rozeznal vnitřním okem. Měl jsem ji blízko po ruce. Dětila nás jen mořská úžina. Protiútok vyšel a tvrdě jsem ji zasáhl. Éter ke mně donesl ozvěnu bolestného výkřiku. Potom zmizela a já jsem krátce věřil, že jsem ji zničil. Mí hostitelé se diskrétně zeptali svých bratrů z chrámu pod Etnou. Od nich jsme se dozvěděli, že se Eos ztratila a že její doupe je prázdné. Neztrácel jsem čas a snažil jsem se využít svého vítězství. Jakmile jsem se cítil dost silný, opustil jsem útočiště v horách a odcestoval jsem na nejvzdálenější okraj světa, na ledový kontinent, co nejdál od Eos. Po

dlouhém hledání jsem objevil místo, kde jsem mohl v klidu a pokoji ulehnout, stále vyděšený jako žába pod kamenem. Ještě že jsem to udělal. Zakrátko, o necelých padesát let později, jsem pocítil, že můj nepřítel, Eos, povstal k novému životu. A její moc jako by mnohonásobně vzrostla. Éter kolem mě šuměl ostrými šípy, které za mnou naslepo vrhala. Nedomkázala mě přesně zaměřit, a ačkoliv řada hrotů prolétla těsně vedle místa, kde jsem ležel, žádný mě nezasáhl. Od té doby jsem každý den bojoval o přežití a hledal toho, kdo nastoupí po mně. Nedopustil jsem se té chyby, že bych se proti jejím útokům bránil. Pokaždé, když jsem cítil, že se blíží, přesunul jsem se do jiného úkrytu. Nakonec jsem si uvědomil, že na zemi existuje jediné místo, kde mě nebude už nikdy hledat. Vrátil jsem se tajně na Etnu a skryl jsem se v jeskyních, které jí kdysi sloužily za obydlí a mně za žalář. Ozvěna její kruté přítomnosti zůstávala tak silná, že zamaskovala mou ochablou tělesnou schránku. Schovával jsem se v útrobách sopky, dokud jsem nevyčítil, že její zájem o mě konečně opadl. Možná uvěřila, že jsem zahynul, nebo se domnívala, že mě připravila o mou sílu, takže už pro ni nepředstavuji žádnou hrozbu. Čekal jsem ve vší tichosti až do onoho radostného dne, kdy se éter rozechvěl tvou přítomností. Když ti totiž velekněžka bohyně Saraswati otevřela vnitřní oko, vznikla v éteru silná porucha, která se jako vlnění rozlehla do všech koutů světa. A pak se mi zjevila hvězda, kterou jsi přisuzoval Lostris. Posílen jsem se odhodlal vyrazit na cestu a hvězda mě dovedla k tobě.“

Demeter domluvil a Taita dlouho mlčel. Seděl na Vichřici a pohupoval se v rytmu její klidné chůze. Přetáhl si kapuci tuniky přes hlavu a ponechal jen úzkou mezeru pro oči. „Když tedy není na Etně,“ řekl nakonec, „kde potom je, Demetere?“

„Už jsem ti řekl, že nevím.“

„Musíš to vědět, i když si myslíš, že ne,“ namítl Taita. „Jak dlouho jsi s ní žil? Říkáš deset let?“

„Deset let,“ potvrdil Demeter. „Každý rok trval jako celá věčnost.“

„Takže ji znáš lépe než kterýkoliv žijící člověk. Absorboval jsi část její osobnosti, zanechala své stopy na tobě i v tobě.“

„Ona ode mě jen brala, nic mi nedala,“ opáčil Demeter.

„I ty sis od ní něco vzal, i když jistě ne ve stejné míře. Žádné spojení mezi mužem a ženou totiž není zcela jalové. Když už nic jiného, něco ses o ní dozvěděl. Možná jsou tyto vědomosti tak bolestné, že jsi je ukryl dokonce sám před sebou. Dovol, abych ti pomohl oživit paměť.“

Taita na sebe vzal roli krutého inkvizitora. Nebral nejmenší ohled na vysoký věk vyslýchaného, na jeho tělesnou slabost ani na duševní utrpení, které mu působil. Snažil se z něj vydolovat každou, i tu nejvágnější a nejhlouběji ukrytou vzpomínku na velkou čarodějnici. Den za dnem plnil nešťastníkovu mysl, aniž přerušili cestu. Putovali jen v noci, aby unikli nelidskému žáru pouště pod žhavým sluncem, a za svítání stavěli tábor. Jakmile byl vztyčen Demeterův stan, uchýlili se do něj a Taita pokračoval ve výslechu. Postupně v něm sílily obdiv a láska k starci, který toho tolik vytrpěl, a aby přežil dlouhodobé zajetí ve spárech Eos, musel projevit mimořádnou odvalu a sáhnout až na dno sil. Nepřipustil však, aby její lítost a soucit odvrátily od úkolu, který si předsevzal.

Konečně se zdálo, že už se od Demetera nemůže nic dozvědět. Přesto nebyl Taita spokojený. Dosavadní poznatky mu připadaly povrchní a nepodstatné.

„Existuje kouzlo, které praktikují babylonští kněží boha Ahury Maasdy,“ řekl Demeterovi. „Dokážou uvést člověka do tranzu, který se podobá samotné smrti. A potom nasměrují jeho mysl do velkých dálek v čase i prostoru, až ke dni jeho narození, takže si zřetelně vzpomene na každý detail svého života, na každé slovo, které pronesl či slyšel, na každý hlas a každý obličej.“

„Ano,“ souhlasil Demeter. „Slyšel jsem o tom. Ovládáš toto umění, Taito?“

„Důvěřuješ mi? Vydáš se mi na milost?“

Demeter zavřel oči v unavené rezignaci. „Už ve mně nic nezbylo. Jsem jako vyždímaný citron, z něhož jsi vysál po-

slední kapku šťávy stejně hladově jako ta čarodějnice.“ Přešel si kostnatou rukou, připomínající dravčí pařát, obličej a promasíroval si oči. Pak je otevřel. „Podvolím se ti. Obestří mě tím kouzlem, jestli to dokážeš.“

Taita mu podržel zlatý Lostrisin amulet před očima a nechal jej pomalu houpat na řetízků. „Soustřeď se na zlatou hvězdu a všechny ostatní myšlenky vypuď z hlavy. Nevidíš nic než hvězdu, neslyšíš nic než můj hlas. Jsi do hloubi duše unavený, Demetere. Chce se ti spát. Usínáš. Nechť ti spánek zakryje hlavu jako jemná kožešinová příkrývka. Spi, Demetere, spi...“

Saťec se pomalu uvolnil. Víčka se mu zachvěla a znehybněla. Ležel jako mrtvý na márách a zlehka pochrupeval. Jedno z víček se pozvedlo a oko pod ním se otočilo, takže bylo vidět jen bělmo, neprůhledné a slepé. Upadl do hlubokého tranzu, ale když mu Taita položil otázku, odpovídal. Tenký hlas zněl slabě a zastřeně.

„Vrať se, Demetere, vrať se podél řeky času.“

„Ano,“ odpověděl Demeter poslušně. „Léta kolem mě plynou... zpátky, zpátky, zpátky...“ Hlas nabyl na síle a rozhodnosti.

„Kde jsi teď?“

„Stojím u E-temen-an-ki, u samotných základů země a nebes,“ zaznělo mladistvým, vitálním hlasem.

Taita zmíněnou budovu velmi dobře znal. Stála, obrovská a vznešená, v centru Babylonu. Stěny vytvarované do podoby pyramidy měla z glazovaných cihel zkrášlených všemi barvami země a oblohy. „Co vidíš, Demetere?“

„Vidím velký otevřený prostor v samotném středu světa, vidím osu země a nebes.“

„Vidíš také zdi a vysoké terasy?“

„Zdi zde nejsou, vidím však dělníky a otroky. Je jich tu jako mravenců v hlíně a kobylek na obloze. Slyším jejich hlasy.“ Pak začal Demeter mluvit mnoha jazyky, hlaholem všeho lidstva. Taita některé z nich poznal, jiné mu byly cizí. „Postavme věž, která svou výškou dosáhne na nebesa!“ vykřikl náhle Demeter starověkou sumerštinou.

Taita si s úžasem uvědomil, že stařec je právě svědkem kladení základů Babylonské věže. Vrátil se k počátečnímu času.

„Nyní putuješ staletími. Vidíš, jak se E-temen-an-ki zvedá do plné krásy a králové na jejím vrcholu uctívají bohy Baala a Marduka. Posupuj v čase kupředu,“ přikázal Taita a prostřednictvím Demeterových očí se stal svědkem vzestupů velkých říší a pádů mocných království, jak stařec popisoval dávno zapomenuté události. Slyšel hlasy mužů a žen, kteří se před staletími obrátili v prach.

Pak se Demeter zajíkl a jeho hlas pozbyl sílu. Taita mu položil ruku na čelo chladné jako náhrobní kámen. „Klid, Demetere,“ zašeptal. „Teď spi. Zanechej své vzpomínky v minulosti a vrať se do současnosti.“

Demeter se zachvěl, dosud napjaté tělo se uvolnilo. Spal až do západu slunce a pak se probudil tak klidně a přirozeně, jako by se nic zvláštního nestalo. Vypadal osvěžený a posílený. S chutí pojedl ovoce, které mu Taita přinesl, a napil se zkysaného kozího mléka. Sluhové zatím složili tábor a naložili stany a zavazadla na velbloudy. Když karavana vyrazila, cítil se tak silný, že šel kousek cesty pěšky vedle Taity.

„Jaké vzpomínky jsi ze mě vymámil, když jsem spal?“ zeptal se s úsměvem. „Nic si nepamatuji, takže výsledek byl nejspíš nulový.“

„Byl jsi u hloubení a kladení základů E-temen-an-ki,“ odpověděl Taita.

Demeter se zastavil a s úžasem se na mága zahleděl. „To jsem ti řekl?“

Místo odpovědi Taita napodobil některé hlasy a jazyky, kterými Demeter v hypnóze mluvil. Stařec každou větu poznal a přeložil. Nohy se mu brzy unavily, ale nadšení ho neopouštělo. Vyšplhal se do palankýnu a natáhl se na rohož. Taita jel vedle něho a pokračovali v rozhovoru po celou dlouhou noc. Nakonec Demeter položil otázku, která oběma tanula na mysli. „Mluvil jsem o Eos? Dokázal jsi odkrýt nějaké skryté vzpomínky na ni?“

Taita potřásl hlavou. „Dával jsem si pozor, abych tě neplašil. Nechtěl jsem tu záležitost otevřít přímo, raději jsem nechal tvé vzpomínky volně poletovat.“

„Jako lovec se smečkou psů,“ poznamenal Demeter s nečekaným uchechtnutím. „Dej si pozor, Taito, abys při lovu na srnce neprobudil lidožravou lvici.“

„Tvá paměť sahá tak daleko, že hledání vzpomínek na Eos je totéž, jako kdybys na širém oceánu chtěl ulovit jednoho určitého žraloka. Možná budeme potřebovat celý lidský život, než v tvé mysli narazíme na Eosinu stopu.“

„Musíš mě k ní nasměrovat,“ požádal bez váhání Demeter.

„Děsí mě, že bych mohl ohrozit tvou bezpečnost, možná dokonce i tvůj život,“ namítl Taita.

„Zítرا ráno zase vyšleme psy, ano? A tentokrát jim dáš přičichnout k pachu lvice.“

Po zbytek noci mlčeli, ponořeni do vlastních myšlenek a vzpomínek. S prvními paprsky svítání dorazili do malé oázy a Taita přikázal zastavit mezi datlovými palmami. Sloužící nakrmili a napojili zvířata, jiní vztyčili stany. Jakmile osaměli v hlavním stanu, Taita se zeptal: „Chceš si, Demetere, před dalším pokusem odpočinout? Nebo jsi připraven okamžitě začít?“

„Odpočíval jsem celou noc. Jsem připraven.“

Taita se mu upřeně zahleděl do tváře. Zdála se mu klidná, bledé oči vyrovnané. Zvedl zlatý Lostrisin amulet. „Víčka ti těžknou. Zavři je. Obklopuje tě mír a bezpečí. Údy ti vláční. Leží se ti velmi pohodlně. Posloucháš můj hlas a cítíš, jak na tebe doléhá spánek..., požehnaný spánek..., hluboký, konejšivý spánek.“

Demeter usnul rychleji než při prvním pokusu; snadněji podléhal Taitovu tichému hypnotickému hlasu.

„Před tebou je hora, která chrlí oheň a kouř. Vidíš ji?“

Demeter chvíli zachovával mrtvé ticho. Rty se mu rozechvěly a zbledly. Pak důrazně zavrtěl hlavou. „Žádná hora! Žádnou horu nevidím!“ Jeho hlas se zvedl a pak se zlomil.

„V té hoře žije žena,“ naléhal Taita. „Krásná žena. Nejkrásnější žena na světě. Vidíš ji, Demetere?“

Demeter začal oddechovat jako pes, hrudník se mu zvedal jako kovářský měch. Taita cítil, že ho ztrácí. Viděl, jak Demeter bojuje s hypnotickým spánkem, snaží se mu uniknout, a věděl, že toto je jejich poslední pokus. Další by stařec nepřežil.

„Slyšíš její hlas, Demetere? Naslouchej sladké hudbě jejich slov. Co ti říká?“

Demeter se na rohoži převaloval, jako kdyby bojoval s neviditelným soupeřem. Přitáhl lokty a kolena k hrudi a stočil tělo do klubíčka. Pak se prohnul v zádech a prudce vymrštil končetiny. Blábolil hlasy šílenců, brebentil a do toho se hystericky smál. Skřípal zuby, až si rozdrtil jednu ze stoliček a prskal kusy skloviny s krví a slinami.

„Uklidni se, Demetere!“ V Taitovi stoupala panika, jako když se voda v hrnci blíží varu. „Lež tiše! Jsi v bezpečí!“

Demeterův trhaný dech se zklidnil a pak nečekaně promluvil tajemným jazykem tenmass, řečí zasvěcenců. Slova zněla podivně, avšak jejich tón ještě podivněji. Hlas již nepatřil starému muži, nýbrž mladé ženě, sladký a melodický, až připomínal hudbu. Taita podobný v životě neslyšel.

„Oheň, vzduch, voda a země, ale jejich vládcem je oheň.“ Každý odstín nádherně modulovaného hlasu se hluboce propaloval do Taitovy mysli. Věděl, že jeho zvuk nikdy z paměti nevymaže.

Demeter se zhroutil na matraci. Ztuhlost těla pominula, chvějící se víčka se přimkla k očím. Dech se ztišil, hrudník se přestal zvedat. Taita se ulekl, že mu puklo srdce, ale když přitiskl ucho k Demeterovým žebrům, zaslechl tlumený, ale pravidelný rytmus. Zalila ho vlna úlevy – stařec přežil.

Po zbytek dne ho nechal spát. I tentokrát Demeter po probuzení vypadal, že na něm mučivý zážitek nezanechal žádné stopy. Pochopitelně se o tom, co se stalo, slovem nezmínil a zdálo se, že si opět na nic nepamatuje.

Když se spolu dělili o miskou vývaru z kůzlete, oba muži debatovali o každodenních problémech karavany. Zkoušeli odhadnout, jakou vzdálenost z Gallaly již urazili a jak rychle dosáhnou nádherného paláce faraona Nefera Setiho. Taita vyslal posla, aby panovníka upozornil na jejich příjezd; uvažovali, jak je asi přijme.

„Modli se k Ahuru Maasdovi, jedinému pravému světlu, aby na ubohou zemi neseslal další morovou ránu,“ zašeptal Demeter a zmlkl.

„Oheň, vzduch, voda a země...“ prohodil Taita konverzačním tónem.

„...ale jejich vládcem je oheň,“ doplnil Demeter jako školák, který odřikává nazpaměť naučenou lekci. Jeho ruce vylétly k ústům a s úžasem ve starých očích hleděl na Taitu. Chvilí trvalo, než se roztřeseným hlasem zeptal: „Oheň, vzduch, voda a země jsou čtyři základní prvky stvoření. Proč jsi je vyjmenoval, Taito?“

„Nejdřív mi řekni, Demetere, proč jsi uvedl oheň jako jejich vládce.“

„Modlitba,“ zašeptal Demeter. „Zaklínadlo.“

„Čí modlitba? Jaké zaklínadlo?“

Demeter zbledl, jak se snažil vzpomenout. „Nevím.“ Hlas se mu třásl usilovnou námahou, s níž pátral v hlubinách paměti. „Nikdy dříve jsem je neslyšel.“

„Ale slyšel,“ promluvil Taita hlasem inkvizitora. „Mysli, Demetere! Kdy? Kdo?“ Potom mág nečekaně změnil tón. Uměl dokonale napodobit projev jiných lidí a teď použil stejný nádherný srdceryvný ženský hlas jako Demeter v hypnotickém spánku. „Ale jejich vládcem je oheň.“

Demeter zalapal po dechu a přitiskl si dlaně na uši. „Ne!“ vykřikl. „Rouháš se, když takto mluvíš. Dopouštíš se ohavné svatokrádeže. To je hlas Lži, hlas Eos, čarodějnice!“ Zhroutl se a rozvzlykal se jako zlomený člověk.

Taita mlčky čekal, až se uklidní.

Nakonec se stařec sebral.

Zvedl hlavu a řekl: „Nechť se nade mnou bohové smilují a odpustí mi mou slabost. Jak jsem mohl ten strašný výrok zapomenout?“

„Tys ho nezapomněl, Demetere. Dar paměti ti byl odňat,“ konejšil ho Taita. „Ale teď si musíš na všechno vzpomenout. Rychle, než Eos znovu zasáhne a potlačí tvé vzpomínky.“

„*Ale jejich vládcem je oheň.* Tímto zaklínadlem zahajovala své nejohavnější rituály,“ zašeptal Demeter.

„Na Etně?“

„Jinde jsem ji nepoznal.“

„Velebila oheň na ohnivém místě.“ Taita se zamyslel. „Čerpala moc ze srdce vulkánu. Oheň je součástí její síly, ale pak se od zdroje své moci vzdálila. Přesto víme, že se zotavila. Právě jsi odpověděl na naši otázku. Už víme, kde ji hledat.“

Demeter jen zmateně zamrkal a nechápavě potřásal hlavou.

„Musíme ji hledat v ohni. V nitru sopky,“ vysvětlil Taita. Demeter se vzpamatoval. „Aha. Už rozumím.“

„Rozvedme tu úvahu dál!“ zvolal Taita nadšeně. „V každé sopce lze narazit na tři základní prvky. Jsou to země, vzduch a oheň. Chybí jen voda. Etna leží u moře. Jestliže si Eos zvolila jako své další doupe jiný vulkán, musí se v jeho blízkosti nacházet rozlehlá vodní masa.“

„Moře?“ nadhodil Demeter.

„Nebo mohutná řeka,“ doplnil mág. „Sopka na břehu moře, možná na ostrově nebo v blízkosti velkého jezera. Tam ji musíme hledat.“ Objal Demetera kolem ramen a laskavě se na něj usmál. „Vidíš, příteli, ačkoliv jsi to popíral, celou dobu jsi věděl, kde se skrývá.“

„Mám na tom jen malou zásluhu. Musel přijít tvůj génus, aby tuto informaci vytáhl z mé selhávající paměti. Ale teď mi pověz, Taito, jak dalece se nám podařilo zúžit oblast našeho pátrání? Kolik sopek vyhovuje takovému popisu?“ Po krátké odmlce si Demeter odpověděl sám: „Desítky, možná stovky. A budou od sebe značně vzdálené, odděluje je země i moře. Může trvat řadu let, než je všechny prohlédneme, a já se obávám, že na takový podnik se mi již nedostává sil.“

„Kněží z chrámu bohyně Hathor v Thébách v průběhu staletí provedli podrobný průzkum zemského povrchu. Vypracovali detailní mapy moří a oceánů, horstev a řek. Za svých cest jsem získal spoustu informací, které jsem jim předal, a proto se s nimi dobře znám. Poskytnou nám seznam všech známých sopek, které se nacházejí v blízkosti vod. Nemyslím, že bychom byli nuceni je všechny navštívit. A spojíme-li naše magické síly, můžeme je prověřit i na dálku, v bezpečné vzdálenosti od působení zla.“

„To znamená, že musíme krotit svou netrpělivost a šetřit síly až do chvíle, kdy dorazíme k chrámu bohyně Hathor. Souboj s Eos donutí sáhnout na dno psychických a fyzických rezerv i mladíka, jako jsi ty. I ty musíš odpočívat, Taito,“ nabádal ho Demeter. „Nespál jsi už dva dny, a to jsme učinili teprve první kroky na těžké a dlouhé cestě k vyslídění jejího doupěte.“

V tom okamžiku Meren přinesl obrovskou náruč voňavé pouštní trávy a upravil z ní lůžko, které přehodil tygří kůží. Pak poklekl, aby svému pánovi vyzul sandály a uvolnil mu pás stahující tuniku. Taita se ohradil: „Nejsem ufnukané batole, Merene. Umím se svléci sám.“

Meren se shovívavě usmál a položil Taitu do měkké trávy. „My víme, že nejsi, mágu. Ale nezdá se ti divné, že se tak často chováš?“ Taita otevřel ústa k protestu, ale vyšlo z nich jen tiché zachrání; v příštím okamžiku tvrdě spal.

„Dával na mě pozor, zatímco jsem dřímал. Teď se o něj postarám já, milý Merene,“ nabídl se Demeter.

„To je moje povinnost.“ Bojovník nespouštěl oči ze svého pána a mistra.

„Ty jej ochrániš před člověkem či zvířetem, v tom se ti nikdo nevyrovná. Ale pokud by na něj zaútočily magické síly, byl bys bezmocný. Víš co, Merene? Vezmi luk a přines nám k večeri tučnou gazelu.“

Meren se ještě chvíli zdržel, pak s povzdechem nadzvedl cíp plachty a vyšel ze stanu. Demeter usedl vedle Taity.

Taita krácel po pláži na břehu moře. Po sněhobílém písku se převalovaly vlny. Větrík vonící jasmínem a bezem mu ovíval obličej a cuchal vous. Zastavil se na čáře příboje a nechal si omývat kotníky slanou vodou. Záhleděl se přes nekonečnou hladinu k obzoru, za nímž spatřil černou prázdnotu. Věděl, že se ocitl na samém konci světa a dívá se do chaosu věčnosti. Stál v ostrém slunečním svitu, avšak hleděl do temnoty, na níž pluly hvězdy jako obláčky svatojánských mušek.

Hledal Lostrisinu hvězdu, leč nenašel ji. Nezbyl po ní ani slabounký přísvit. Vynořila se z prázdnoty a do prázdnoty se vrátila. Posedl ho nesnesitelný smutek a cítil, jak se propadá do osamění. Začal se odvracet, když vtom zaslechl zpěv. Ten mladý hlas okamžitě poznal, ačkoliv naposledy jej slyšel před dlouhými, předlouhými lety. Srdce se mu rozbušilo a naráželo do žeber jako lapené zvíře toužící po svobodě. Zvuk se přibližoval.

„Mé srdce se třepotá jako raněná křepelka,
když vidím tvář svého miláčka,
a moje líčka planou jako nebe za úsvitu,
když je ozáří slunce jeho úsměvu...“

Byla to první píseň, kterou ji naučil, a zůstala její nejoblíbenější. Dychtivě se otočil a hledal ji – věděl, že zpívat nemůže nikdo jiný než Lostris. Stala se jeho chráněnkyní, když ho její otec pověřil, aby pečoval o její výchovu a vzdělání, krátce poté, co její matka zemřela na říční horečku. Zamíloval se do ní tak, jak ještě nikdy žádný muž ženu nemiloval.

Zaclonil si dlaní oči před pronikavými slunečními paprsky a na ozářené mořské hladině rozeznal obrys, který vystupoval stále zřetelněji. Blížil se a nabyl podobu obrovského zlatého delfína, který plaval tak elegantně a rychle, že rozrážel vodu jako štíhlá loď a od čenichu se na obě strany táhly vlny. Na jeho hřbetě stála dívka. Udržovala rovnováhu jako zkušený jezdec na válečném voze, nakláněla se dozadu a napínala otěže z mořských řas, jimiž řídila nádherné zvíře. Zpívala a smála se na Taitu přes vodní hladinu.

Taita padl na kolena do písku. „Má paní!“ zvolal. „Sladká Lostris!“

Znovu jí bylo dvanáct jako v onen den, kdy se poprvé setkali. Na sobě měla jen sukénku z vyběleného plátna, nezmačkanou a zářící čistotou, bílou jako volavčí křídlo. Kůže štíhlého těla se třpytila jako cedrové dřevo z libanonských vrchů, zušlechtěné vonnými oleji. Její drobné prsy měly tvar čerstvě snesených vajíček, ozdobených rudými granáty.

„Lostris, vrátila ses mi. Ach, sladký Hóre! Ach, milosrdná Isis! Vrátili jste mi ji,“ vzlykal šťastně.

Lostris přestala zpívat a oslovila ho: „Nikdy jsem tě nepustila, milovaný Taito.“ Ve tváři jí pohrával uličnický výraz, projasněný dětským smyslem pro humor. Nádherné rty se vlnily ve smíchu, ale oči přetékały soucitem. Vyzařovala z ní moudrost a pochopení zralé ženy. „Nezapomněla jsem na slib, který jsem ti dala.“

Zlatý delfín doklouzal k pláži a vyjel na písek. Lostris jediným ladným pohybem seskočila z jeho hřbetu a vztáhla ruce k Taitovi. Přes rameno jí visel těžký cop a houpal se mezi poupaty dívčích ňader. Taita měl v mysli vyrytu každou plošku, každý hedvábný záhyb její tváře. Zuby se jí třpytily jako perlový náhrdelník, když na něj volala: „Pojď ke mně, Taito. Vrať se ke mně, má opravdová láska.“

Taita k ní vykročil. Při prvních krocích se mu ztuhlé věkovité nohy neohrabaně podlamovaly, ale pak do nich vjela mladická síla – běžel po špičkách, jako by se vznášel, a bez viditelného úsilí letěl po jemném bílém písku. Cítil, že se mu šlachy napínají jako tětivy luku, v pružných svalech tepala energie.

„Ach, Taito můj, jak jsi krásný!“ volala Lostris. „Jak jsi rychlý a silný, jak mladý, můj milovaný.“ Jeho srdce i duch vzlétly k nebesům, protože věděl, že dívka mluví pravdu. Znovu byl mladý, znovu byl zamilovaný.

Natáhl k ní ruce a ona mu je sevřela v dlaních stiskem smrti. Kostnaté prsty měla studené jako led a zkřivené artritidou, kůži suchou a popraskanou.

„Pomoz mi, Taito,“ zanaříkala, ale už to nebyl její hlas – patřil nesmírně trpící stařeně. „Chytila mě do svých tenat.“

Lostris mu třásla rukama v zoufalství smrtelné hrůzy. Vjela do ní nepřírozená síla – drtila mu prsty a Taita sykal bolestí, jak mu ohýbala kosti a napínala šlachy k prasknutí. Snažil se vysvobodit. „Pusť mě!“ vykřikl. „Ty nejsi Lostris!“ Už nebyl mladý, síla, kterou ještě před okamžikem vládl, se vypařila. Dolehl na něj strach znásobený vysokým věkem a nádherný obraz snu se před jeho očima trhal a bortil pod nápořem kruté reality.

Uvědomil si, že leží na podlaze stanu a svírá ho nezměrná tíha, která mu drtí hrudník. Nemohl dýchat, ruce mu stále věznily neznámá síla. Těsně u ucha mu zněl vyděšený křik, tak hlasitý, až se obával, že mu praskne bubínek.

S vypětím vůle otevřel oči a s tím se ztratil poslední prchavý záblesk snu. Na šířku dlaně nad ním se vznášel Demeterův obličej, bolestí zkřivený k nepoznání, oteklý a zarudlý, s pokleslou bradou. Z bezmocně otevřených úst vyhržel nažloutlý jazyk. Jeho křik přešel v trhaný chrapot a zoufalé sípání.

Taita se v šoku úplně probral. Vzduch ve stanu zhoustl zá-pachem, jaký kolem sebe šíří plazi, a Demeterovo tělo obe-pínaly mocné a tlusté šupinaté smyčky, z nichž trčela pouze hlava a jedna paže. Volnou rukou se křečovitě držel Taity jako tonoucí nešťastník. Závity se kolem jeho těla omotávaly v dokonalé symetrii a v pravidelných stazích svalů se utahovaly. Šupiny se s praskotem třely o sebe, jak se smyčky smršťovaly, svíraly nebožáka stále silněji, dusily ho a drtily jeho křehkou tělesnou schránku. Hadí kůži pokrýval krásný sple-titý vzor zlaté, červenohnědé a čokoládové barvy, ale teprve když Taita uviděl hlavu, poznal, jaký netvor na ně zaútočil.

„Krajta,“ zavrčel hlasitě. Hlava plaza byla dvakrát větší než dvojice zařatých pěstí. Škrtičova otevřená tlama se mohutnými zuby zárývala do Demeterova ramene, od koutků stékaly lesklé provazce slin, které oběť navlhčí a umožní hadovi celou ji spolknout. Z malých černých očí hleděla

nesmiřitelná krutost. Smyčky se zachvěly v dalším stahu. Bez-mocný Taita zasténal pod spojenou tíhou starce a plaza. Po-díval se do Demeterova obličej ve chvíli, kdy mocné sevření udusilo nešťastníkův poslední výkřik. Stařec se již nedoká-zal nadechnout a jeho nevidoucí bledé oči vylézaly z důlků. Taita slyšel, jak pod neúprosným tlakem prasklo žebro.

Nasál do plic vzduch k zoufalému výkřiku. „Merene!“ Věděl, že Demeterovi zbývá jen několik okamžiků života. Smrtný stisk jeho ruky povolil a Taita uvolnil paži, avšak stále ležel uvězněný pod oběma těly. Aby svému příteli po-mohl, potřeboval zbraň. S obrazem Lostris stále před očima vystřelil rukou ke krku a sevřel zlatou hvězdu zavěšenou na řetízků – Lostrisin amulet.

„Vyzbroj mě, má drahá,“ zašeptal. Těžký kovový šperk mu hladce zapadl do dlaně a ohnal se jím proti hlavě plaza. Mířil na jedno z koráلكových očí a ostrý hrot prorazil průhlednou blanku, která je kryla. Had vztekle zasyčel. Smotané tělo se křečovitě zachvělo a zkroutilo, ale zuby zůstávaly zaťaté do Demeterova ramene. Trčely z čelistí v úhlu, který plazovi umožňoval polykat kořist, aniž se mu vysmekla – příroda ho k tomuto způsobu lovu dokonale vybavila. Krajta se něko-lika dávivými pohyby pokusila uvolnit čelisti.

Taita znovu udeřil. Vrazil ostrý cíp hvězdy hadovi do koutku oka a zakroutil jím. Obrovské smyčky svalů se uvol-nily; plaz Demetera pustil ze smrtelného sevření a divoce škubal hlavou, až se zuby vysmekly z kůže na starcově ra-meni. Z proraženého oka vytékala hustá olejovitá krev a po-třísnila oba muže. Syčící krajta vztyčila mohutný krk a chys-tala se k novému útoku. Zbaven tíhy na hrudníku Taita těžce oddechoval. Odstrčil bezvládného Demetera ve chvíli, kdy mu rozzuřený plaz vyrazil proti obličej. Pohotově vymrštil paži a krajta mu zaryla zuby do zápěstí, ale ruka, která svírala amulet, zůstala volná. Cítil, jak tesáky pronikají ke křehkým kůstkám, avšak bolest mu dodala divokou sílu. Znovu za-útočil na zraněné oko a zaryl cíp hvězdy ještě hlouběji. Had šílel v záchvatu agonie; kovový hrot mu vytrhl oko z lebky.

Uvolnil zaťaté čelisti a bezhlavě útočil, těžké údery tvrdého čenichu dopadaly na Taitu jako obrněná pěst. Odkutálel se po podlaze, aby se jim vyhnul, a hlasitě volal Merena. Těžké smyčky šupinatého těla, silnějšího než mágův hrudník, jako by vyplnily celý stan.

Pak Taita ucítil, jak se mu do stehna zaryl kostěný hrot, a zaječel bolestí. Věděl, co zranění způsobilo. Na spodní straně pahýlovitého ocasu, po obou stranách genitálního otvoru, je krajta vybavena dvojicí hrozivě zahnutých drápů. S jejich pomocí přidržuje při páření samce, který proniká zakrouceným penisem do vagíny, a také jimi může zachytit kořist. Drápy fungují jako pevné uchycení smyček a zvyšují sílu sevření. Taita se zoufale snažil nohu uvolnit, ale špičky hrotů už pronikly hluboko do masa. Kolem těla se mu ovinul první kluzký závit.

„Merene!“ zařval, ale hlas mu po předchozí námaze zeslábl a další smyčka mu drtivě sevřela hrudník. Pokusil se znovu vykřiknout, ale tlak, který mu ohýbal žebra, mu vytlačil z plic všechny vzduch.

Náhle se ve vchodu do stanu objevil Meren. Na okamžik se zastavil, aby se zorientoval v obludné zvlněné mase skvrnitých záhybů, načež skočil doprostřed klubka a sáhl přes rameno pro meč, který nosil zavěšený v pochvě na zádech. Ze strachu, aby nezranil Taitu, se neodvážil zaútočit krajtě na hlavu, a tak se dvěma tanečnickými kroky přesunul na bok, aby hada napadl z jiného úhlu. Plaz stále bušil čenichem do obou obětí a topořil ocas, aby zaryl zahnuté ostny ještě hlouběji do rány v Taitově noze. Meren jediným rozmachem usekl konec ocasu nad drápy – dlouhý jako mágova noha a tlustý jako jeho stehno.

Krajta vymrštila horní polovinu těla ke střeše stanu. Do široka otevřela tlamu a nad bojovníkem se hrozivě zaleskly vlčí tesáky. Hlava se kývala ze strany na stranu, jak plaz pozoroval soupeře zbylým zdravým okem, ale rána přerušila páteř a míchu a jeho pohyblivost i síla poklesly. Meren vyčkával s mečem vysoko zdviženým. Had se zhoupl a za-

útočil hlavou proti jeho obličejí, avšak válečník byl připraven. Čepel zasvištěla vzduchem a blyštivé ostří přetalo mohutný krk. Hlava odpadla a čelisti křečovitě cvakaly, zatímco bezhlavé tělo se nepřestávalo svíjet. Meren odkopával vlnící se smyčky; proboujel se k Taitovi a vzal ho za ruku. Z prokousnutého zápěstí kapala krev. Přehodil si mága přes rameno a vynesl ho ze stanu.

„Demeter! Musíš zachránit Demetera!“ zasípal Taita. Meren skočil zpátky do stanu a vrhl se na hada s vytaseným mečem ve snaze prosekát si cestu k ležícímu starci. Zmatek konečně vyburcoval i ostatní sloužící, kteří se houfně sbíhali, a ti nejodvážnější následovali Merena. Pomohli mu odtahnout hada stranou a osvobodit Demetera. Nešťastník byl v bezvědomí a silně krvácel z pokousaného ramene.

Ignoruje vlastní zranění ho Taita začal okamžitě ošetřovat. Stařec měl silně pohmožděný hrudník a tělo pokryté tmavými podlitinami. Taita ho pohmatem vyšetřil a zjistil nejméně dvě zlomená žebra, ale největší starosti mu dělalo neustávající krváčení z ramene. Demeter se silnou bolestí probral a Taita se jej snažil utěšit, zatímco mu vypaloval rány hrotem Merenovy dýky rozžhavené nad plameny ohně, který hořel v koši v jednom rohu stanu.

„Kousnutí krajty není jedovaté,“ řekl příteli. „Aspoň v tom nám přálo štěstí.“

„Ale v ničem jiném ne,“ povzdechl si Demeter hlasem sevřeným bolestí. „To nebyl tvor z tohoto světa, Taito. Nestvořila ho příroda.“

Taita nenašel přesvědčivý argument, jímž by toto tvrzení zpochybnil, ovšem na druhé straně nechtěl dále přispět ke sklíčené náladě svého druha. „Hlavu vzhůru, příteli. Nic není tak zlé, aby se to zbytečným přemítáním nedalo ještě zhoršit. Oba žijeme. Had mohl být dílem přírody, nemusela ho na nás poslat Eos.“

„Už jsi slyšel, že by se někdy dříve taková potvora objevila v Egyptě?“ zeptal se Demeter.

„Viděl jsem podobné v zemích na jihu,“ vyhnul se Taita přímé odpovědi.

„Daleko na jihu?“

„Ano, hodně daleko,“ připustil mág. „Za řekou Indus v Asii a pak dole na jihu, kde se Nil dělí na dvě větve.“

„A pokaždé v hlubokých hvozdech, že?“ naléhal Demeter. „Ale nikdy ve vyprahlé poušti. Nikdy tak obrovské.“

„Máš pravdu,“ kapituloval Taita.

„Poslala hada, aby zabil mě, ne tebe. Tvou smrt si nepřeje. Alespoň zatím ne,“ prohlásil Demeter rozhodně.

Taita mlčky pokračoval v prohlídce zraněného. Ulevilo se mu, když zjistil, že žádná velká kost není zlomená. Omyl rameno destilátem z vína, vetřel do ran po zubech hojivou mast a ovázal je pruhy plátna. Teprve pak se postaral o vlastní zranění.

Poté co si zavázal zápěstí, pomohl Demeterovi na nohy a podpíral ho, když belhavě vyšli před stan, kde Meren položil mršinu gigantické krajty. Na délku měřila i bez hlavy a useknutého ocasu celých patnáct kroků a ani Merenovy svalnaté paže ji nedokázaly v nejtlustším místě obejmout. Svaly pod krásně zbarvenou vzorkovanou kůží se ještě zachvívaly a stahovaly, ačkoliv plaz byl již nějakou dobu mrtvý.

Taita dloubl do oddělené hlavy koncem hole a pak násilím otevřel tlamu. „Může uvolnit spodní čelist z kloubů, takže dokáže snadno polknout dospělého muže.“

Merenova pohledná tvář se zkrivila odporem: „Hnusné ďábelské stvoření. Demeter měl pravdu. Ta obluda nepochází z tohoto světa. Spálím zdechlinu a nechám její popel rozfoukat větrem.“

„Nic takového neuděláš,“ prohlásil Taita pevně. „Tuk nadpřirozené bytosti může mít kouzelné vlastnosti. Pokud – a všechno tomu nasvědčuje – toho hada stvořila čarodějnice, můžeme kouzlo obrátit proti ní.“

„Ale když nevíš, kde ji hledat,“ namítl Meren, „jak na ni chceš to kouzlo poslat?“

„Stvořila tu nestvůru, a proto do ní vložila část sebe. Tato část se k ní bude vracet jako tažný holub a my ji podle toho najdeme,“ vysvětlil Demeter.

Meren neklidně přešlápl. Ačkoliv doprovázel mága dlouhou řadu let, podobné záhady a čáry stále nechápal a znepokojovaly ho.

Taita se nad ním slitoval a přátelsky mu sevřel loket. „Další dluh, kterým jsem ti zavázán. Bez tvé pomoci bychom touhle dobou Demeter a já nejspíš vězeli v hadím žaludku.“

Merenův obličej se přestal mračit obavami a roztál ve vděčném úsměvu. „Tak mi řekni, co mám s tou mršinou udělat?“ Kopl do chvějící se mrtvé hmoty, která se pomalu smotávala do obrovské koule.

„Jsme zranění. Asi pár dní potrvá, než nasbíráme dost sil, aby kouzlo fungovalo. Odnes zdechlinu na místo, kde se k ní nedostanou supi ani šakali,“ přikázal Merenovi. „Později ji stáhneme a vyškvaříme tuk.“

Ačkoliv se usilovně snažil, Meren nedokázal naložit mrtvého hada na velblouda. Zvíře vyděšené pachem zdechliny jankovitě vyhazovalo, hýkalo a uhýbalo. Nakonec Meren s pomocí pěti sluhů zdechlinu odtáhl k místu, kde uvázali koně, a zahrnul ji hromadou kamení, aby ji uchránil před hyenami a jinými mrchožrouty.

Když se po splnění úkolu vrátil, našel oba vznešené muže, jak sedí ve stanu naproti sobě. Drželi se za ruce a spojenými silami vytvářeli kouzlo utajení a ochrany kolem celého tábořiště. Po ukončení delikátního obřadu dal Taita Demeterovi napít odvaru z červeného prášku a stařec pod vlivem narkotika rychle usnul.

„Ponechej nás nyní o samotě, dobrý Merene. Odpočiň si, ale nevzdaluj se z doslechu,“ požádal Taita a posadil se vedle Demetera, aby na přítele dohlédl. Zradilo jej však vlastní tělo a mág upadl do temného bezvědomí hlubokého spánku. Vzbudil se, až když s ním Meren bez ohledu na zranění prudce zacloumal. Posadil se, ještě celý obluzený, a vyštěkl: „Co se stalo? Copak jsi načisto přišel o rozum?“

„Pojď, mágu! Rychle!“

Naléhavý tón a otřesený výraz v obličeji mladého muže ho vylekaly a Taita se v obavách otočil k Demeterovi. Vydechl úlevou, když zjistil, že stařec klidně spí. Vyhrabal se na nohy. „Tak co se děje?“ zeptal se, ale Meren už vyběhl ze stanu. Mág ho následoval do chladného předjitřního vánku a viděl, že běží ke koním a zastavuje se. Když k němu došel, Meren beze slova ukázal na hromadu kamení, která kryla zabitého plaza. Taita nechápal, ale pak si všiml, že kameny byly odhrnuty.

„Had zmizel,“ vyhrkl Meren. „Během noci se vypařil.“ Ukázal na prohlubeň, kterou v písku zanechalo těžké tělo, po němž zůstalo jen několik kapek krve zaschlých do tmavých kuliček. Taita cítil, jak se mu ježí vlasy v zátylku, jako kdyby se ho tam dotkla ledová ruka. „Hledal jsi pořádně?“

Meren přikývl. „Pátrali jsme v mílovém okruhu kolem tábora, ale po hadovi jsme nenašli ani památku.“

„Nejspíš ho sežrali psi nebo divá zvěř,“ řekl Taita, ale Meren zavrtěl hlavou.

„Ani jeden z našich psů by se k němu nepřiblížil. Když ho ucítili, s kňučením se odplížili.“

„Hyeny? Supi?“

„Žádný pták by nedokázal ty balvany odvalit a tak velká zdechlina by nakrmila stovku hyen. Jejich vytí a štěkot by proměnily noc v peklo. Nic jsme neslyšeli a v písku nejsou ani otisky tlap, ani stopy po vlečení kusů masa.“ Prohrábl si husté kučery a ztišil hlas. „Demeter měl bez nejmenších pochyb pravdu. Had si vzal svou hlavu a odletěl, aniž se dotkl země. Bylo to stvoření z prázdnoty.“

„Ne aby ses se svým názorem svěřoval sluhům a vodičům velbloudů,“ varoval Taita. „Kdyby se jich zmocnil jen stín podezření, utekli by. Řekni jim, že mršinu jsme odklidili já s Demeterem pomocí kouzla, které jsme v noci provedli.“

Trvalo několik dní, než Taita usoudil, že Demeter může pokračovat v cestě, avšak natřásání nosítek způsobené neohrabaným krokem velblouda způsobovalo starci takové bolesti, že jej mág musel udržovat v polospánku opakovanými dávkami červeného prášku. Kromě toho přikázal snížit tempo karavany a zkrátit délku denních etap, aby se zraněnému ještě nepřitížilo.

Sám se z nejhrošších následků hadího útoku rychle zotavil a brzy spokojeně ujížděl usazený na hřbetě Vichřice. Za nočních pochodů čas od času ponechal u Demetera na stráž Merena a předjel karavanu. Chtěl být sám a studovat oblohu. Byl přesvědčen, že události, které na ně fyzicky dolehly, se musí odrážet ve znameních nebeských těles. Brzy zjistil, že je jich plná obloha. Křížovaly ji jasné ohnivé dráhy hejna létavic a komet, kterých za jedinou noc spatřil více než za předchozích pět let dohromady. Přemíra protichůdných znamení ho mátl a nedokázal je rozluštit. Nepřinášela žádné srozumitelné sdělení, jen hrozivá varování a přísliby naděje, temné hrozby a náznaky uklidnění současně.

Desátou noc po zmizení hada dospěl měsíc do úplňku a v jasů jeho zářící koule bledly i ohony vlasatic a z největších planet se stala pouhá nejasná světélka. Dlouho po půlnoci Taita vjel na holou planinu, kterou poznal. Nacházeli se asi padesát mil od strmých skalních stěn, které se svažovaly do kdysi úrodného údolí delty Nilu. Brzy se bude muset vrátit. Přitáhl Vichřici uzdu, svezl se ze sedla a posadil se na plochý kámen vedle stezky. Kobyłka do něj strčila čenichem; jako duchem nepřítomný hrábl do pytlíku, který měl zavěšený u boku, a podal jí hrst drceného prosa, zatímco celou svou pozornost obrátil k nebesům.

Jen s obtížemi rozeznal průsvitný obláček – vše, co zbylo z hvězdy Lostris – a zachvěl se žalem z bolestné ztráty, když si uvědomil, že brzy navždy zmizí i poslední stopa po ní. Obrátil smutné oči k měsíci. Ohlašoval začátek období setí, čas tradičních oslav znovuzrození, jenže bez pravidelných

záplav nemůže v deltě vzejít jediné zrnko, i kdyby rolníci svá pole oseli.

Náhle se na kameni napřimil. Ucítil zamrazení, které vždy předchází děsivým nadpřirozeným úkazům a zvěstuje katastrofální události. Na pažích mu naskočila husí kůže, vlasy v zátylku mu vstávaly hrůzou. Tvar měsíce se mu měnil před očima. Zprvu se domníval, že jde o iluzi, o klam způsobený hrou nočního světla, ale během několika minut jako by světlý kotouč začal mizet v tlamě nějaké příšerné obludy, která se jej chystá pohltnout. Netrvalo dlouho a zářící disk zcela zmizel a zanechal po sobě jen černou díru uprostřed oblohy. Hvězdy se rozjasnily, ale jejich bledý nemocný svit nemohl v žádném případě nahradit zmizelé jasné světlo.

Příroda jako by podlehla všeobecnému zmatku. Noční ptáci utichli, vítr ustal a vzduch znehybněl. Obrysy okolních pahorků splynuly s temnotou. I šedá klisna zděšeně pohazovala hřívou a ržála strachem. Pak se náhle vzepjala na zadních, vytrhla otěže z Taitových rukou a odválala cestou, po níž přijeli. Nechal ji běžet.

Přestože Taita věděl, že žádné zaklínání ani modlitba nedokážou ovlivnit běžící kosmické události, začal hlasitě vyzývat Ahuru Maasdu a všechny egyptské bohy, aby zachránili měsíc před záhubou. Pak si všiml, že zbytky Lostrisiny hvězdy vystupují na noční obloze o poznání zřetelněji. I když to byla jen bledá skvrnka, uchopil amulet na řetízku, pozvedl ho směrem k vyhaslé hvězdě a soustředil na ni svou mysl, vytrénované smysly i vnitřní oko.

„Lostris!“ zvolal zoufale. „Ty, která jsi vždy byla světlem mého srdce! Využij svou moc a přimluv se u bohů, jimž jsi rovna. Oživ měsíc, ať zase vzplane a osvětlí nebesa.“

Téměř vzápětí se na okraji černé díry, jež zbyla po měsíčním kotouči, objevil úzký proužek světla. Znatelně se zvětšoval a zaobloval jako zářící čepel meče, po chvíli nabyl tvar srpovitého ostří válečné sekyry. Taita neustále volal Lostris. Držel amulet vysoko zdvižený a díval se, jak se měsíc vrací ke své původní velikosti a nádheře. Zakrátko již zářil jako dřív.

Mága zaplavila radostná úleva, ale uvědomoval si, že i když měsíc vstal z mrtvých, varování zprostředkované jeho zatměním nepozbylo platnost a překonává příznivější znamení.

Trvalo mu dlouho, než se vzpamatoval z děsivého pohledu na umírající měsíc. Až krátce před úsvitem se zvedl z plochého kamene, pevně uchopil hůl a vydal se hledat zaběhnutou klisnu. Našel ji o míli dál. Okusovala suchou pouštní trávu nedaleko stezky, a když ho spatřila, kajícně zafrkala na uvítanou, jako by se chtěla omluvit za své nepatřičné chování. Taita se vyhoupl do sedla a zamířil vstříc karavaně.

Mužům pochopitelně zkáza měsíce neunikla a Meren měl co dělat, aby je udržel na místě. Hned přispěchal k vracejícímu se Taitovi. „Viděl jsi, co se stalo s měsícem, mágu? Strašlivé znamení!“ zvolal. „Bál jsem se o tvůj život. Hórovi budiž dík a sláva, že jsi v pořádku a v bezpečí. Demeter je vzhůru a čeká na tebe, ale nemohl bys nejdřív promluvit k těm zbabělým psům, než zalezou zpátky do pelechů?“

Taita si dal s uklidňováním vyděšených mužů pěkně na čas. Vysvětlil jim, že oživení měsíce nesignalizuje žádnou katastrofu, naopak zvěstuje návrat nilských záplav. Díky své reputaci je nakonec přesvědčil, takže se víceméně ochotně uvolili pokračovat v cestě. Teprve pak se odebral do Demeterova stanu. V posledních deseti dnech se stařec vůčihledně zotavil ze zranění, které mu krajta způsobila, a také zdatně zesílil. Přesto Taitu uvítal s vážným výrazem tváře. Po zbytek noci seděli a rozebírali význam zatmění měsíce.

„Za svůj dlouhý život jsem se stal svědkem mnoha podobných událostí,“ řekl Demeter šeptem, „ale tak kompletní zatmění jsem viděl jen několikrát.“

Taita přikývl. „Jistě. Já sám jsem zmizení měsíce zažil jen dvakrát. Od počátku věků ohlašuje nějakou katastrofu – smrt velkých panovníků, pád nádherných, prosperujících měst, hladomor či epidemii.“

„Další ukázka temných sil Lži,“ zamumlal Demeter. „Myslím, že se tak Eos chvástá svou neporazitelností. Snaží se nás zastrašit, uvrhnout nás v zoufalství.“

„Nesmíme se už déle zdržovat. Potřebujeme se co nejrychleji dostat do Théb,“ soudil Taita.

„A především nesmíme ani na okamžik polevit v ostrahy. Každou chvíli, ve dne či v noci, můžeme očekávat další zuřivý útok z její strany.“ Demeter se na Taitu vážně zahleděl. „Promiň, že se neustále opakuji, ale dokud nepoznáš lsti a rafinované úskoky čarodějnice stejně dokonale jako já, můžeš jen těžko pochopit, jak dábelská moc proti nám stojí. Dokáže ti do mysli nasadit ty nejpřesvědčivější představy. Umí ti vrátit vzpomínky na nejranější dětství, dokonce i podobu otce a matky, tak živě, že jim bez nejmenších pochyb uvěříš jako skutečnosti.“

„V mém případě narazí na podstatné obtíže,“ zasmál se suše Taita. „Své rodiče jsem totiž vůbec nepoznal.“

Ačkoliv vodiči velbloudů přidali do kroku, Taita stále hořel netrpělivostí. Následující noc opět opustil karavanu a ujížděl kupředu v naději, že dorazí ke skalní stěně nad deltou a po dlouhých letech odloučení konečně spatří rodný Egypt. Jeho nedočkavost jako by nakazila Vichřici, která neúnavně cválala a její letící kopyta polykala míle, až jí Taita konečně přitáhl uzdu na okraji srázu. Pod ním se táhla zkulturná půda ozářená stříbřitým svitem měsíce, který zvýrazňoval palmové háje na obou březích Nilu. Pátral zrakem po matném odlesku, který by svědčil o přítomnosti vody, ale z takové dálky vyhlíželo koryto temně a pochmurně.

Sesedl a stál vedle klisny. Hladil jí hřívu a uchváceně hleděl na město, na bílé zdi chrámů a paláců Karnaku. Vyhledal očima vysokou věž Memnonova paláce na vzdálenějším břehu, ale odolal pokušení pokračovat po svahu a přes naplaveniny k jedné ze stovky bran Théb.

Jeho povinností bylo strážit Demetera, ne ho opustit a spěchat napřed. Dřepl si vedle předních nohou kobyly a čekal,

až se mu v žilách rozlije radost z návratu do milované vlasti a k těm, které s těžkým srdcem opustil.

Faraon a královna Mintaka ho hluboce milovali láskou obvykle vyhrazenou starším členům rodiny. On jim oplácel stejně vřelým citem, vytrvale a s neztenčenou intenzitou již od jejich dětství. Neferův otec faraon Tamos byl zavražděn, když byl Nefer Seti ještě malý, příliš mladý, než aby mohl po otci nastoupit na trůn Horního a Dolního Egypta, a místo něj byl jmenován regent. Taita býval Tamosovým vychovatelem, a tak chlapce přirozeně svěřili do jeho péče, než dosáhne plnoletosti. Mág se postaral o jeho formální vzdělání, vycvičil ho jako jezdce a bojovníka a zasvětil ho do tajů vedení války a velení armádám. Naučil ho povinnostem vládce i tradicím státnictví a diplomacie. Udělal z Nefera Setiho muže. V oněch letech se mezi nimi vytvořilo silné pouto, které čas nedokázal narušit.

Podél skalní stěny se zvedl chladný závan větru, až se Taita zachvěl – v této horké roční době zcela neobvyklý jev. Okamžitě zobražitel. Náhlý pokles teploty často předznamenává projev magických sil. V uších mu stále znělo Demeterovo varování.

Nehybně dřepěl a propátrával éter, nezachytil v něm však nic zlověstného. Obrátil pozornost k Vichřici, která byla skoro stejně citlivá na nadpřirozené jevy jako on, ale kobyłka nevrženě stála a pokyvovala hlavou. Uklidněný se vztyčil a popadl otěže, aby se vyhoupl do sedla a vyrazil naproti karavaně. Meren už nejspíš ohlašuje zastávku po nočním pochodu a přikazuje rozbít tábor. Taita si chtěl ještě chvíli promluvit s Demeterem, než ho přemůže spánek. Ještě zcela nevyčerpal poklad z bohaté studnice starcových zkušeností a moudrosti.

V té chvíli Vichřice tiše zařehkala a nastražila uši, ačkoliv stále nejevila známky vážného poplašení. Taita si všiml, že hledí ze svahu, a otočil se. Zprvu nic neviděl, ale protože kobyлке věřil, zaposlouchal se do nočního ticha. Nakonec zahlédl, jak se pod srázem pohybuje jakýsi stín. Rychle však

zmizel a Taita si v duchu řekl, že se mýlil, avšak klisna se ještě neuklidnila. Pak uviděl pohyb znovu, blíže a zřetelněji.

Z temnoty se vynořil nejasný obrys jezdce a koně, kteří k němu stoupali po stezce vzhůru svahem. Cizincův kůň byl rovněž šedý, ještě světlejší než Vichřice, a Taita zpozorněl. Na dobrého koně nikdy nezapomněl a navzdory bledému svitu hvězd mu tento připadal povědomý. Snažil se vzpomenout, kdy a kde ho asi viděl, ale vzpomínka byla zasunutá hodně hluboko, takže to muselo být velmi dávno. Zvíře ovšem stoupalo s lehkostí mladého věku, mohly mu být nejvýše čtyři roky. Rychle přesunul pozornost na jezdce. Drobná postava, spíš chlapec než muž, ale na koňském hřbetě seděl jako zkušený válečník. I on připadal mágovi povědomý, ale stejně jako kůň byl příliš mladý, než aby Taitovi vzpomínka na něj vybledla. Nebo je to snad dítě někoho, koho dobře znám? uvažoval. Že by jeden z egyptských princů?

Královna Mintaka porodila faraonovi řadu krásných a zdravých synů a všichni se více podobali otci než matce. Nevšední zjev chlapce, který k němu stoupal po svahu, napovídal, že v jeho žilách koluje královská krev. Jezdec a kůň se přiblížili a Taita zamrkal překvapením. Hoch měl na sobě krátký chiton, jenž odhaloval štíhlé nohy, které nepochybně patřily ženě. Na koni seděla dívka! Taita jí dosud neviděl do tváře, ale když se vzdálenost zkrátila, rozeznal pod šátkem na hlavě jemné rysy dívčího obličjeje.

„Znám ji,“ zamumlal pod vousy. „Dobře ji znám.“ V uších se mu rozbušila krev. Dívka k němu na pozdrav pozvedla ruku a pak stehny pobídla šedáka do kroku. Kůň vyrazil klusem, ale jeho kopyta nevydávala na kamenné stezce žádný zvuk. Stoupal po příkrém srázu v absolutním tichu.

Příliš pozdě si Taita uvědomil, že se nechal zjevením omámit, a usilovně mrkal, aby otevřel vnitřní oko.

„Nevrhají auru,“ zašeptal sám pro sebe a musel se opřít o Vichřici, aby udržel rovnováhu. Ani kůň, ani jezdkyň nebyli přirozené bytosti, pocházeli z jiného světa. Ačkoliv ho Demeter opakovaně varoval, znovu se nechal přistihnout ne-

připravený. Spěšně hmátl po amuletu na krku a podržel si ho před obličejem. Jezdkyně dojela až k němu a prohlížela si ho zpod stínu šátku. Byla tak blízko, že Taita rozeznal třpyt očí a jemné křivky mladých líček. Spěchal ve vzpomínkách do minulosti.

Žádný div, že si na šedého koníka tak dobře pamatoval. Kdysi ho sám s láskou a péčí vybíral a daroval jí ho. Přestože za něj zaplatil padesát talentů stříbra, pokládal jeho koupi za nejlepší obchod, jaký kdy v životě udělal. Pojmenovala hřebečka Racek a stal se jejím největším oblíbencem. I nyní na něm seděla se stejnou elegancí, jakou si Taita pamatoval i přes propast dlouhých desítek let. Šok ho připravil o schopnost jasně uvažovat. Stál jako žulový sloup a držel před sebou amulet jako štít.

Jezdkyně pomalu zvedla nádherně tvarovanou bílou ruku a odhrnula okraj šátku. Taita zíral na milovanou tvář, jejíž každý detail měl hluboko vrytý do paměti, a cítil, jak se mu trhá předivo duše.

To není ona! přesvědčoval sám sebe a sbíral síly k obraně. *Další zjevení z prázdnoty, stejně jako ta obrovská krajta. A nejspíš stejně nebezpečná.*

Když rozebíral s Demeterem sen, v němž se mu zjevila krásná dívka na hřbetě delfína, jeho druh v nejmenším nezapochyboval. „Tvůj sen, to byl jen další úskok čarodějnice,“ varoval naléhavě. „Nesmíš věřit žádným představám, které přiživují tvé naděje a touhy. Když se v duchu vrátíš k příjemným vzpomínkám, jako třeba na starou lásku, otevíráš dveře Eos. A ona si rychle najde cestu, jíž k tobě pronikne.“

Taita tehdy zavrtěl hlavou. „Ne, Demetere, ani Eos přece nedokáže vykouzlit tak intimní detaily z dávné minulosti. Lostrisin hlas, posazení očí, zvláštní vzlnění rtů při úsměvu. Jak by je mohla napodobit? Posledních sedmdesát let leží Lostris v sarkofágu. Nezůstala po ní jediná živoucí stopa, z níž by Eos mohla čerpat.“

„Eos uloupila tvé vzpomínky na Lostris a vrací ti je v té nejpřesvědčivější, nejsvůdnější podobě.“

„Ale většinu těch detailů jsem přece sám zapomněl!“

„Byl jsi to ty, kdo tvrdil, že člověk nikdy nic nezapomene. Paměť uchová i sebemenší detaily a záleží jen na magických schopnostech, jakými vládne například Eos. Lze je z úkrytu mysli vytáhnout – tak jako jsi ty odhalil mé vzpomínky na čarodějnici, na její hlas, když odříkávala zaklínadlo ohně.“

„Pořád nemůžu uvěřit, že to nebyla Lostris,“ zaúpěl Taita tiše.

„To proto, že se nechceš smířit se skutečností. Eos se snaží uzavřít tvou mysl před působením rozumu. Jen se zamysli, jak dovedně vpletla obraz dívky na delfínu do své dábelské sítě. Zatímco tě ukolébala a omámila sladkými vidinami ztracené lásky, vyslala přízračného hada, aby mě zničil.“

A teď na srázu nad deltou Nilu byl Taita znovu konfrontován se zázračnou vizí. Hleděl na obraz Lostris, dávno mrtvé královny Egypta, jejíž památka stále vládla jeho srdci. Tentokrát mu připadal ještě dokonalejší. Cítil, jak jeho odhodlání a zdravý rozum kolísají, a zoufale se snažil nabyt ztracenou duševní rovnováhu. Nedokázal si však poručit, aby odtrhl pohled od Lostrisiných očí. Zářily okouzlujícím jasnem, v jejich hlubinách jako by se skrývaly všechny úsměvy a slzy celého královnina života.

„Zavrhuji tě!“ obořil se na ni s veškerým chladem a rozhodností, na které se zmohl. „Ty nejsi Lostris. Nejsi žena, kterou jsem miloval. Jsi velká Lež. Vrať se do tmy, která tě zrodila.“

Při těchto slovech vystřídal jiskřičky v dívčinyých očích nekonečný smutek. „Milovaný Taito,“ oslovila ho něžně. „Prožila jsem bez tebe pustá a osamělá léta, kdy jsme byli odloučeni. A teď, ve chvíli, kdy tvému tělu a duši hrozí smrtelné nebezpečí, jsem se k tobě z velké dálky vrátila. Budeme zase spolu a společně dokážeme odolat zlu, které se vznáší nad tvou hlavou.“

„Rouháš se!“ okřikl ji. „Jsi Eos, Lež, a já tě proklínám. Chrání mě Pravda. Nemůžeš mi ublížit.“

„Ach, Taito.“ Lostris ztišila hlas do šepotu. „Oba nás zničíš. I mně hrozí strašné nebezpečí.“ Jako by na svých bedrech nesla všechn smutek, jenž dolehl na lidstvo od počátku věků. „Věř mi, můj drahý. Pro spásu nás obou mi musíš věřit. Nejsem nikdo jiný než Lostris, kterou jsi miloval a která milovala tebe. Volal jsi mě éterem. Slyšela jsem tvé volání a přišla jsem za tebou.“

Taitovi se zdálo, že se mu pod nohama otřásá země v samých základech, ale obrnil svou mysl tvrdostí. „Odejdi ode mne, prokletá čarodějnice!“ zvolal. „Jdi pryč, odporná přísluhovačko Lži. Opovrhují tebou a tvými činy. Přestaň mě obtěžovat.“

„Ne, Taito! To nesmíš,“ žadonila. „Tuto šanci, jedinou šanci, nám dali bohové. Nesmíš ji odmítnout.“

„Jsi zlo,“ odsekl stroze. „Jsi hnus, který vyhřezl z prázdnoty. Vrať se do svého odporného doupěte.“

Lostris zasténala a její obraz se začal ztrácet. Rozplynula se stejně, jako když jitřní světlo potlačilo zář její hvězdy. Z noci k němu dolehl nezřetelný šepot jejího hlasu, poslední slova. „Už jsem jednou ochutnala smrt a nyní musím vypít pohár hořkosti až do dna. Sbohem, Taito, jehož jsem milovala. Kéž bys mě ani ty nepřestal milovat.“

Zmizela a Taita padl na kolena a sklonil hlavu, zlomený přívalem výčitek a žalu. Když sebral sílu se zvednout, slunce již vyšlo a stoupalo nad obzor. Vichřice stála tiše vedle něho. Podřimovala, ale jakmile se pohnul, pohodila hlavou a obrátila k němu oči. Byl tak zničený, že ji musel odvést ke kameni a použít ho jako stupínek, aby se vůbec dostal do sedla. Bezvzádně se v něm houpal, a když klisna vykročila, měl co dělat, aby se na ní udržel.

Pokoušel se uspořádat džungli emocí, které mu naplňovaly hlavu. Nad všeobecným zmatkem převládala jedna význačná skutečnost – Vichřice po celou dobu jeho setkání se zjevením Lostris stála úplně klidně a nejevila nejmenší známky vzrušení. Při všech předchozích příležitostech odhalila přítomnost zla dlouho před tím, než je sám postřehl. Když tajemná

síla pohlcovala měsíc, splasila se a utekla, kdežto přízraku Lostris a jejího oře věnovala pouze letmý zájem.

„S nimi nepřišlo zlo,“ přesvědčoval nahlas sám sebe. „Říkala Lostris pravdu? Přišla za mnou, aby mě jako přítel a spojenec chránila? Skutečně jsem nás oba zničil?“ Bolest byla téměř nesnesitelná. Přitáhl Vichřici uzdu, na místě ji otočil, zaryl jí paty do slabin a hnal ji tryskem k deltě Nilu. Zarazil klisnu teprve těsně nad srázem a seskočil z ní přesně na místě, kde zjevení zmizelo.

„Lostris!“ křičel do nebe. „Odpusť mi! Mýlil jsem se! Teď už vím, že jsi mluvila pravdu. Vskutku jsi Lostris. Vrať se ke mně, má lásko! Vrať se!“ Jenže byla pryč a ozvěna jako by se mu vysmívala. *Vrať se... Vrať... Vrať...*

Přiblížili se ke svatému městu Thébám natolik, že Taita přikázal Merenovi, aby pokračovali v nočním pochodu i po východu slunce. V šikmých jitrních paprscích karavana sestoupila z návrší a přes aluviální rovinu zamířila k městským hradbám. Poutníci se smutně rozhlíželi po pusté planině, na níž nerostlo jediné stéblo. Černá hlína vypálená ve výhni sluneční pece ztvrdla na kámen a popraskala hlubokými trhlinami. Rolníci opustili pole zničená suchem a jejich prázdné chatrče se rozpadaly. Palmové listy opadávaly v trsech ze střešních trámů, neomítnuté stěny se drolily. Na polích se jako květy chudobek bělaly kosti dobytka, který zahynul žízní. Po holé planině se honily větrné víry, které zvedaly spirály prachu a prosných stébel k bezmračné obloze. Slunce zasahovalo vyprahlou zemi jako údery válečné sekery mosazný štít.

Lidé a zvířata tvořící karavanu vypadali na rozlehlé spálené planině jako dětské hračky. Došli k řece a bezděčně se zastavili na břehu, fascinováni děsivým pohledem. Dokonce i Demeter sešplhal z palankýnu a dobelhal se k Taitovi a Merenovi. Koryto bylo v tomto místě široké pět set kroků a za

normálních okolností je Nil při nízkém stavu vody vyplňoval od kraje ke kraji a mocný, hluboký proud vody, zbarvené do šeda unášeným jílem, uháněl tak rychle, že se hladina čerila vlnami a silnými víry. V období záplav se pak nespoutaný Nil rozléval široko daleko a zaléval pole. Bláto a sedimenty zanechané vodou byly tak úrodné a bohaté, že uživily tři po sobě jdoucí úrody obilí během jediného vegetačního období.

Jenže od posledních záplav již uplynulo sedm let a řeka se změnila v groteskní výsměch své někdejší majestátní mohutnosti, zredukována na ubohý řetězec mělkých tůní smrduté vody rozložených na jejím dně, jejichž hladinu rozvlnil jen smrtelný zápas umírajících ryb a malátný pohyb několika přeživších krokodýlů. Na jejich povrchu ležel zpěněný narudlý kal, který připomínal sraženou krev.

„Proč řeka krvácí?“ nechápal Meren. „Je to nějaká kletba?“

„Podle mě způsobují krvavé zbarvení kvetoucí jedovaté řasy,“ řekl Taita a Demeter souhlasil.

„Jsou to určitě řasy, ale jsem si jistý, že nemají přirozený původ, že je na Egypt seslala stejná zhoubná síla, která zastavila proud řeky.“

Jednotlivé tůně od sebe oddělovaly pásy černého bláta poseté odpadky a splašky z města, kořeny a naplaveným dřevem, troskami opuštěných plavidel a nafouklými mršinami zvířat a ptáků. Jediní živí tvorové, kteří obývali písčité břehy, byla podivná zavalitá stvoření, která neohrabaně poskakovala a plazila se blátem na bizarních nohou opatřených plovacími blánami. Zuřivě se rvala o zdechliny, které trhala, a pak hltala kusy shnilého masa. Taita nedokázal určit, k jakému druhu patří, dokud Meren znechuceně nezabručel: „Jsou to ty potvory, které mi popsal vůdce karavany. Obří ropuchy.“ Odkášlal si a vyplivl hořkou chuť a smrad, které mu uvázly v hrdle. „Copak ty rány osudu, které doléhají na Egypt, nikdy neskončí?“

Taita žasl nad velikostí obojživelníků. Obrovské žáby se vymykaly všemu, co ve svém dlouhém životě viděl. Přes

záda byly široké jako divoká prasata, a když se na zadních nohou zvedly do plné výšky, mohly se klidně měřit s šakaly.

„V blátě leží i lidské mrtvoly,“ vykřikl Meren a ukázal na tělíčko, které spatřil pod srázem. „Tamhle je mrtvé dítě.“

„Zdá se, že obyvatelé Théb natolik podlehli apatii, že už své mrtvé nepohřbívají, ale házejí je do řeky.“ Demeter smutně zavrtěl hlavou.

Přímo před jejich očima přiskočila jedna ropucha k mrtvolce, zakousla se do paže, desetkrát či dvanáctkrát pohodila hlavou a vytrhla paži z ramenního kloubu. Posledním škubnutím vyhodila končetinu do vzduchu, při dopadu ji chytila do tlamy a bez kousání polkla.

Všem přihlížejícím se při tom odporném představení zvedl žaludek. Vsedli na koně a ujížděli po břehu řeky k vnějším hradbám. Na prostranství před nimi vyrostla záplava provizorních nouzových přístřeší, která si vztyčili ožebračení rolníci, vdovy a sirotci, nemocní a umírající a ostatní oběti katastrofy. Choulili se k sobě pod hrubými stříškami chatrčí beze stěn. Všichni byli na kost vychrtlí a apatičtí. Taita spatřil mladou matku, která tiskla nemluvně ke scvrklým prázdným prsům, ale zesláblé dítě už ani nedokázalo sát a do očí a nosu mu lezly mouchy. Matka na ně bezmocně hleděla.

„Dám jí něco k jídlu.“ Meren začal slézat z koně, ale Demeter ho zastavil.

„Jestli těm ubožákům ukážeš něco k snědku, rozpoutá se vřava.“

Jeli dál a Meren se žalostně a s pocitem viny ohlížel.

„Demeter má pravdu,“ poznamenal Taita tiše. „V takovém moři neštěstí nemá smysl zachraňovat jedince. Musíme spasit celé království, ne hrstku jeho obyvatel.“

Taita s Merenem nechali rozbít tábor dostatečně daleko od nešťastníků. Pak si mág odvedl předáka Demeterovy karavany stranou a důrazně mu přikázal: „Budeš pozorně střežit svého pána a postaráš se o jeho pohodlí. Dej kolem tábořiště postavit ochranný plot z trnitého křoví, aby dovnitř nepronikli zloději a mrchožrouti. Sežeň vodu a píci pro zvířata. Zůstaneš tady, dokud nám neseženu vhodnější ubytování.“

Otočil se k Merenovi. „Půjdu do města a navštívím faraonův palác. Ty zůstaň s Demeterem.“ Pobídl klisnu patami a zamířil k hlavní bráně. Stráže ho pozorovaly z hradeb, ale nezastavily ho. Ulice zely prázdnotou a hrstka lidí, které potkal, byla k nerozeznání podobná bledým a vychrtlým chudákům před hradbami. Mátožně mu ustupovali z cesty. Nad městem se vznášel nezdravý pach smrti a utrpení.

Kapitán palácových stráží Taitu poznal. Rozběhl se k boční bráně, otevřel ji, uctivě mu zasalutoval a vpustil ho do vládcova paláce. „Jeden z mých mužů ti odvede koně do stáje, mágu. Královští podkoní se o něj postarají.“

„Je faraon ve své rezidenci?“ zeptal se Taita, když seskočil z koně.

„Ano, je tady.“

„Odveď mě k němu,“ požádal Taita. Kapitán spěšně poslechl a provedl Taitu labyrintem chodeb a sálů. Procházeli kdysi krásnými nádvořími zdobenými trávniky, květinnými záhony a zurčícími fontánami, komnatami a arkádami, v nichž za starých časů zněl veselý smích a zpěv vznešených dam a pánů, kteří tleskali akrobatům, trubadúrům a tančícím otrokyním. Nyní zely místnosti prázdnotou, fontány vyschly a zahrady se změnily v mrtvá zahnědlá pole. Těžké ticho narušoval jen zvuk jejich kroků na kamenné dlažbě.

Konečně dosáhli předpokoje královské audienční síně. Kapitán zaklepal na zavřené dveře násadou kopí a otrok je ihned otevřel. Taita nahlédl dovnitř. Na podlaze kryté rozměrnými dlaždicemi z růžového mramoru seděl se zkříženými nohama korpulentní eunuch v krátké sukničce u nízkého stolku plného papyrových svitků a psacích tabulek. Mág ho okamžitě poznal – faraonův nejvyšší komoří, který své postavení získal díky jeho přímluvě.

„Ramrame, starý příteli!“ pozdravil ho. Komoří vyskočil – překvapivě čile na tak tělnatou postavu – a spěchal Taitu obejmout. Všechny eunuchy ve faraonových službách pojilo bratrské pouto.

„Taito! Jak je to dávno, co jsi odešel z Théb!“ Komoří ho odtáhl do své soukromé kanceláře. „Faraon se právě radí se svými generály, takže ho nemůžu rušit, ale jakmile skončí, odvedu tě k němu. Jistě by si to přál. Ale teď si alespoň můžeme spolu promluvit. Jak dlouho jsi byl pryč? Jistě mnoho let.“

„Sedm. Od našeho posledního setkání jsem procestoval podivné kraje.“

„Je toho hodně, co ti musím říct o strašných ranách, které nás za tvé nepřítomnosti postihly. Bude to smutné povídání.“

Usadili se na polštáře a komoří požádal otroka, aby jim nalil šerbet chlazený v kameninovém džbánu.

„Nejprve mi pověz, jak se daří Jeho Veličenstvu.“

„Obávám se, že ti srdce sevře žal, až ho uvidíš. Starosti na něj těžce doléhají. Většinu dne tráví poradami se svými ministry, generály armády a guvernéry provincií. Vysílá posly do všech cizích zemí, aby tam nakupovali obilí a potraviny pro hladovějící obyvatelstvo. Prikazuje kopat nové studny, aby měl čím nahradit páchnoucí červené splašky v řece.“ Ramram si povzdechl a dlouze se napil šerbetu z misky.

„Médové a Sumerové, mošští lidé a Libanonci, všichni naši nepřátelé dobře vědí o kritické situaci, v níž se nacházíme,“ pokračoval komoří. „Věří, že nás opouští štěstí a že už se nedokážeme bránit, takže shromažďují vojska. Jak víš, naši satrapové a vazalské státy vždycky reptali a vzpouzeli se proti poplatkům, které faraonovi museli odvádět. Mnozí spatřují v našem neštěstí příležitost, jak se od nás odpoutat, a uzavírají zrádná spojenectví. Na našich hranicích se šikují nepřátelé. Navzdory tragicky zdecimovaným zdrojům musí panovník posilovat pluky a vystrojovat nové. Klade na sebe i na říši zničující nároky, které nelze dlouhodobě vydržet.“

„Každý menší člověk na trůnu by takové trýzni podlehl,“ poznamenal Taita.

„Nefer Seti je velký vladař. Ale i on ve svém srdci ví stejně dobře jako my níže postavení, že bohové se již na Egypt nesmějí. I kdyby se snažil sebevíc, nemůže uspět, dokud se

božská přízeň nevrátí. Rozkázal kněžím ve všech chrámech po celé zemi, aby se neustále modlili. Sám třikrát denně obětuje bohům. Ačkoliv napíná své síly do krajnosti, polovinu noci, kdy by měl odpočívat, zasvěcuje oddaným modlitbám k bohům, svým příbuzným.“

Komořímu vyhrkly z očí slzy; utřel si je kouskem plátna. „Tak vypadá jeho život v posledních sedmi letech. Od chvíle, kdy matka Nil zemřela a na Egypt dopadly morové rány. Každého menšího vládce by takové pohromy vskutku zdrtily. Nefer Seti je bůh, ale má srdce a soucit člověka. Změnil se a zestárnul.“

„Tvé zprávy mě samozřejmě zarmoutily. Ale řekni mi, jak se daří královně a dětem?“

„Ani o nich se nedozvíš nic veselého. Osud se k nim nezachoval laskavě. Královna Mintaka onemocněla a dlouhé týdny se potácela na pokraji smrti. Ne všechny královské děti měly takové štěstí. Princ Khaba a jeho sestřička Unas leží bok po boku v královském mauzoleu. Mor si je odnesl. Ostatní děti přežily, ale...“

Ramram se odmlčel; vešel otrok, uctivě se uklonil a něco mu zašeptal do ucha. Komoří přikývl, mávnutím ruky otroka propustil a otočil se k Taitovi. „Porada skončila. Zajdu za faraonem a řeknu mu o tvém příchodu.“ Zvedl se a odkrácel k zadní stěně místnosti. Dotkl se vyřezávané postavy na panelu a ta pod tlakem prstů povolila. Část stěny sklouzla do strany a Ramram zmizel v otvoru. Zakrátko zazněl z chodby za tajnými dveřmi výkřik radostného překvapení, okamžitě následovaný spěšnými kroky a voláním: „Tato! Kde jsi?“ Faraon oslovil mága přezdívkou, kterou používal v dětství.

„Tady, Veličenstvo.“

„Dlouho jsi mě zanedbával,“ obvinil ho panovník, když vpadl do dveří a zastavil se, aby si Taitu pořádně prohlédl. „Ano, jsi to opravdu ty. Už jsem se bál, že budeš opovrhovat mými výzvami až do skonání věků.“

Nefer Seti měl na sobě jen bílou suknicí po kolena a otevřené sandály, horní polovinu těla – široký svalnatý hrudník

a ploché břicho – měl obnaženou. Dlouhá léta cvičení s lukem a mečem mu vytvarovaly paže do nádherných proporcí. Postava válečníka vytrénovaného k dokonalosti.

„Buď pozdraven, faraone. Jsem tvým pokorným otrokem. Jako vždy.“

Nefer Seti k němu přistoupil a bouřlivě ho objal. „Nemluv o otroctví, když se sešel učitel s žákem,“ napomenul mága. „Mé srdce přetéká radostí, že tě zase vidím.“ Přidržel si Taitu na délku paží a hleděl mu do obličeje. „Při milosrdném Hóroví, nezestárnul jsi ani o jediný den!“

„Ty také ne, Veličenstvo,“ řekl přesvědčivě a Nefer Seti se zasmál.

„Ačkoliv jsi pronesl lež, přijímám tvou lichotku jako laskavost k dávnému příteli.“ Faraon odložil slavnostní paruku z koňských žíní a nebyl nalíčený, takže si Taita mohl prohlédnout rysy tváře. Krátce zastřižené vlasy prokvetly šedinami, na temeni se objevila pleš. Čas se podepsal i na obličeji – od koutků úst i tmavých unavených očí se táhly vějířky hlubokých vrásek. Propadlé líce a nezdravá bledost prozrazovaly, co panovník v poslední době prožil. Taita otevřel vnitřní oko a s úlevou spatřil, že faraonova aura plane divokou silou – známka odvážného srdce a nezdolného ducha.

Jak je starý? vzpomínal mág. Když mu zabili otce, bylo mu dvanáct. To znamená, že dnes je mu devětačtyřicet, uvědomil si překvapeně. Běžný Egyptan byl v pětačtyřiceti pokládán za starého a umíral před padesátkou. Ramram nelhal – faraon se hodně změnil.

„Zajistil ti Ramram ubytování?“ zajímal se panovník a přes Taitovo rameno se přísně zahleděl na komořího.

„Napadlo mě, že mu přidělím jeden z přibytků určených pro zahraniční vyslance,“ navrhl Ramram.

„V žádném případě! Taita není cizinec,“ vyštěkl Nefer Seti a Taita si pomyslel, že panovníkova příslovečná horkokrevnost je s věkem ještě výraznější a že vybuchne snadněji než v minulosti. „Musí být ubytován v místnosti stráží vedle mé ložnice. Chci ho mít v noci stále po ruce, abych se s ním mohl

poradit.“ Obrátil se na Taitu. „Teď tě musím opustit. Čeká mě jednání s babylonským vyslancem. Jeho krajané ztrojnásobili cenu obilí, které nám prodávají. Ramram tě seznámí se všemi nejdůležitějšími státními záležitostmi. Očekávám, že kolem půlnoci bych mohl být volný. Pošlu pro tebe. Povečeříš se mnou, i když se obávám, že ti toho moc nenabídnu. Na můj příkaz musí dvůr vyjít se stejnými přiděly jako ostatní obyvatelstvo.“ Nefer Seti vykročil k tajným dveřím.

„Veličenstvo,“ zvolal Taita naléhavě. Faraon se ohlédl přes mohutné rameno a mág rychle pokračoval: „Doprovází mě velký a učený mudrc.“

„Jistě ne tak mocný kouzelník jako ty,“ usmál se laskavě Nefer Seti.

„Mnohem mocnější. Vedle něj jsem jako dítě. Přichází do Egypta, aby tobě a tvému království nabídl pomoc a útěchu.“

„Kde je ten vzor ctností?“

„Táboří za městskými branami. Je neuvěřitelně starý a tělesně zesláblý, což však nikterak neomezuje jeho učenost. Potřebuju ho mít nablízku.“

„Ramrame, zajisti cizímu mágovi odpovídající ubytování v tomto křídle paláce.“

„Kromě něj se mnou cestuje Meren Cambyses jako můj věrný společník a ochránce. Byl bych vděčný i za jeho blízkost.“

„Sladký Hóre! Zdá se, že se s tebou budu muset podělit o polovinu svého sídla,“ zasmál se Nefer Seti. „Ale rád slyším, že je Meren živ a zdrav a že se budu moci těšit z jeho společnosti. Ramram mu něco najde. Ale teď už opravdu musím jít.“

„Faraone, ještě okamžik tvé vznešené přítomnosti,“ zastavil ho Taita, než zmizel za dveřmi.

„Jsi tady pár minut a už sis ode mě vymámil padesát laskavostí. Tvé přesvědčovací schopnosti nepodléhají času. Co ještě potřebuješ?“

„Tvé svolení překročit řeku a vyjádřit úctu královně Mintace.“

„Kdybych odmítl, dostal bych se do nezáviděníhodné pozice. Moje královna dosud neztratila svůj oheň a ztrestala by mě krajní nelibostí.“ Z jeho smíchu zněla láska k manželce. „Samozřejmě za ní zajdi, ale před půlnocí se vrať.“

Jakmile se Demeter bezpečně usadil v paláci, Taita povolal dva královské lékaře, aby se o něj postarali, a odvedl Merena stranou. „Očekávám, že se do soumraku vrátím. Dobře ho hlídej.“

„Měl bych jít s tebou, mágu. V době nouze a hladu i ti nejpoctivější muži podlehnou zoufalství a stanou se z nich lupiči, jen aby nakrmili rodiny.“

„Ramram mi přidělil strážní oddíl.“

Připadal si velmi podivně, když nasedl na koně, místo aby se na druhou stranu řeky přeplavil na lodi. Z hřbetu Vichřice hleděl k Memnonovu paláci na západním břehu a všiml si, že vyschlým korytem vede řada stezek vyšlapaných v blátě mezi kalnými tůňemi. Vydali se po jedné z nich a o několik desítek metrů dál skočila před mágovu klisnu obrovská ropucha.

„Zabte ji!“ vyštěkl seržant velící eskortě. Jeden z vojáků sklonil kopí a přijel k žábě. Zuřivě, jako medvěd zahnaný do kouta, se proti němu vrhla. Voják se rozmáchl a vbodl hrot kopí hluboko do pulzujícího žlutého krku. Ohydné stvoření ve smrtelném zápase zařalo čelisti do dřevce a voják je musel vléci za koněm, než sevření povolilo a kopí se uvolnilo. Popojel k Taitovi a ukázal mu násadu – žabí tesáky se zaryly hluboko do dřeva.

„Jsou divoké jako vlci,“ poznamenal Habari, seržant stráží, šťihlý ostrílený válečník se zjizveným tělem. „Když se poprvé objevily, faraon rozkázal dvěma regimentům pročesat břehy a vyhladit je. Zabíjeli jsme je po stovkách, pak po tisících. Házeli jsme mršiny na obrovské hromady, ale zdálo se, že za každou zabitou vylezly z bláta dvě další. I velký faraon si uvědomil, že nás pověřil nesplnitelným úkolem, a teď je

podle rozkazu musíme jen zahánět do říčního koryta. Občas ale vylezou a potom na ně musíme znovu zaútočit,“ pokračoval Habari. „Svým odporným způsobem jsou však užitečné. Požírají všechny splašky a zdechliny i lidské mrtvoly, které skončí v korytě řeky. Lidé už nemají energii, aby obětem moru vykopali slušné hroby, a ropuchy zastávají úlohu hrobníků.“

Koně se přebrodili rudým slizem a blátem jedné z mělkých tůní a vyjeli na západní břeh. Jen co se přiblížili na dohled k paláci, jeho brána se otevřela a strážce jim vyšel v ústrety.

„Buď pozdraven, mocný mágu!“ přivítal Taitu. „Její Veličenstvo se doslechlo o tvém návratu do Théb a její srdce se naplnilo radostí. Nemůže se dočkat, až tě uvidí.“ Ukázal k bráně. Taita vzhlédl a na ochozu hradeb spatřil drobné postavy žen a dětí. Královnu nepoznal, dokud na něj nezamávala. Pobídl klisnu do klusu a zakrátko projel bránou do paláce.

Na nádvoří seskočil z koně a vyšel naproti Mintace, která sbíhala po kamenném schodišti ladně jako mladá dívka. Vždycky byla zdatná atletka, vynikající jezdkyň a neohrožená lovkyně. Potěšilo ho, že si uchovala štíhlost a pružnost těla, a teprve když ho objala, všiml si, že není štíhlá, ale vyzáblá. Paže měla jako hůlky, rysy obličejě strhané a bledé. Přestože se usmívala, oči jí kalil smutek.

„Ach, Taito, nechápu, jak jsme to bez tebe vydrželi,“ zvolala a zabořila mu tvář do vousů. Hladil ji po hlavě a při jeho dotyku ji radostná nálada opustila a roztrásly ji vzlyky. „Myslela jsem, že se už nikdy nevrátíš a že jsme tě s Neferem ztratili stejně jako Khabu a malou Unas.“

„Vím o tvé bolestné ztrátě a sdílím s tebou tvůj žal,“ zamumlal Taita.

„Snažím se být statečná. Tolik matek trpělo jako já. Ale je strašně přijít o děti v tak raném věku.“ Odstoupila a pokusila se o úsměv, ale z očí jí kanuly slzy a rty se chvěly. „Pojď, chci ti ukázat ostatní děti. Většinu z nich znáš, jen ty dvě nejmladší jsi dosud neviděl. Čekají na tebe.“